

نالحقہ سزا

(ناول)

Ketabton.com

لیکوال: ڈاکٹر عتیق اللہ (رُمن)

Mohammed Alsanaif

ډالي

په لومړي قدم كښي درنو او زړه ته راټيرو لوستونكو ته دي ډالي وي او په ځانگړي توگه ډالي كوم زما محترم او د قدر وړ استاد (عبدالواسع ترين، نثار احمد معصوم، عبدالرافع ترين، عصمت الله رسولي، ثنا الله سعادت، احمد الله، او عبدالسميع ترين) چي زه يي لا زيات تشويق كړي يم.

او مننه كومه زما له درني كورني څخه چي تر نن ورځي يي زما ملاتړ كړي دي.

دليکوال پېژندنه!

عتيق الله دفضل محمد پوپل زوي عبدالله پوپل لمسي چي په كال ۱۳۸۷ هـ ش چي د عسيوي تاريخ 2005 دسمبر شلمه نيټه وه چي مي نري ته د لومړي ځل لپاره سترگي روڼي كړي. په يوه غريبه كورني كې لوي شوي يم زده كړي مي په كندهار مشرقي عالي ليسه كې پاي ته رسولي دي او په ۱۴۰۲ هـ ش كې له بنونځي نه فارغ شوم.

يو كال وروسته مي په مامون طاهري د روغتيايي علومو انستيتوت كې تحصيلات پيل كړل چي تر اوسه پوري جريان لري.

اصلي كسب او كار مي خياطي وه ټول ماشومتوب او وزگار وخت مي په خياطي كې تير كړي دي او د هغه كسب استاد يم.

لكه څنگه چي ما شوق د درسونو او تحصيلاتو درلودي مگر هغسي ونه شول ځكه چي د كورني اقتصادي حالت منفي وو او د خياطي له لاري مو خپل ضرورتونه او اړتياوي پوره كولي البته زما ورونو ته دي الله جله جلا له خير وركړي هغو هم زما سره دكورني په مصرف كې مرسته او تعاون كړي دي او زه زما د كورني وروستي ورور او د خپل پلار اخيري زوي يم او تر ټولو په عمر كې كشر يم.

د شعر شاعري ليكوالی سره مي ډيره زياته مينه او علاقه درلوده ډول ډول ناولونه او كتابونه مي ولوستل تر څو چي دا خواهش مي پيدا شو چي زه هم يو كتاب يا ناول وليکم ځكه ما مي پخپل ځان كې لږ څه استعداد وليدي او غوښتل مي چي ځان وازموم. نو اوس چي دا ناول وليکل شو پوره دوه مياشتي او دوی اوني يي وخت ونيوي تر څو چي بشپړ شو په كتاب كې ځيني تيروتنې او غلطۍ شته چي ماته په نظر نه راغلي مگر كه چيري هغه څوك چي ډير تحصيل او په ليكوالي كې مهارت ولري نو هغه په ډيره اساني كولاي شي چي زياتي تيروتنې پكي ومومي نو دا چي زما عمر اوس نولس كاله كيږي نو استعداد مي هم ډير كم دي تجربه خو هيڅ نلرمه نو ستاسو ټولو څخه د لا تشويق هيله لرمه او په دي اميد يم چي د ناول د لوستلو څخه خوند او پند واخلي .

والسلام...

په درناوي

ډاکټر عتيق الله ژمن

دکتاب په هکله!

(۱) لکه څرنګه چې دا زما لومړي کتاب دي او ددې څخه مخکې مي هېڅ يو ډول ناول يا کتاب ندي ليکلي نو حتماً به ځيني تيروتني هغه که املايي وي يا د الفاظو يا د کرکټرونو د عکس العمل دخبرو ځاي مکان او نوري شتون ولري نو زما لويه هيله داده چې تاسو ټول به تر دې تيروتنو او غلطيانو را تير سي.

(۲) دا چې زما د ناول ليکلو شوق وو نو هڅه مي کوله چې په داسي خوږو او باريکو الفاظو سره يې وليکم چې ويونکي تلوسه او دلوستلو سره نور هم شوق او علاقه پيدا کړي مګر ستونزه دا وه چې ما پدې برخه (ليکوالي) کې مطالعه او څيړنه نه درلوده او نه مي هم هغه د ناول خوږه ژبه زده وه خو بيا مي هم کوبنس کړي دي او دنورو ناولونو لوستلو وروسته مي لږ الفاظ سره سم منظم کړي او کارولي دي.

(۳) بله دا چې په ناول کې مي لهجه ځيني وخت شمالي او ځيني وخت جنوبي کارولي ده او تر ډيره بريده مي کوبنس کړي دي چې په لوړه سويه او علمي لغاتونه ډير وکاروم مګر بيا هم ډيري نيمګړتياوي لري نو د هغه لپاره راته بڅبنه وکړي.

(۴) دکتاب د ليکلو څخه هدف: مور وينو چې ډير وخت وروڼه زيات سره خواږه وي او ددوي تر منځ يو نه ماتيدونکی باور او اړيکه وي ديو بل سره کومک او مرسته کول خپله وجيبه او فريضه ګڼي مګر ځيني وخت داسي څوک د دوو وروڼو تر منځ راتللي سي چې ددوي هغه کلک باور چې يو په بل يې لري له منځه يوسي يو ډبل سره يې په شخړه اخته کړي چې تاسو به يې په راتلونکي کې ولولي.

(۵) ځيني وخت ناسم پوهاوي کولای سي چې ديو کس نه بلکې دخو کورنيو ژوند تريخ کړي، هرڅه چې کوو بايد لومړي يې څيړنه وسي په لږ څه خبره باندي اړيکه له خنډ سره نه بايد مخ سي او ډير وخت داسي راځي چې ديوې دقيقې زغم د کلنو پېښماني څخه څوک ژغوري.

(۶) ځيني وخت انسان د احساساتو تر اغيزي لاندي راځي چې دا احساسات يې دي ته مجبوره کړي چې ناسم پوهاوي ته يې ورسوي او دا سوي تفاهم هرڅه له منځه وړي.

بسم الله الرحمن الرحيم

الوتکي کي ناست وم ناخپه لاندي لاره کله چي مي سترگي خلاصي کړي الوتکه مخ په په ځمکه لاندي روانه وه تر غورن مي يو اواز سو، ستاسو ټولو څخه هيله کيږي چي خپل قمر بند چيک او وگوري ځکه چي الوتکه نور ناسته کوي.

ما هم ژر خپل قمر بند وکتې ومي ليدل کله چي زه ويده ومه نو قمر بند مي لږ څه له اوږې څخه وتلي وو هغه مي سم کړي دخپل څنگ کس ته مي وکتل هغه د ډير وخت سړي وو ډيره يي کوچني کړي وه مگر د الوتکي د کبسته کيدولو په وخت کي يي دواړي سترگي ټينگي بندي کړي وي او لاسونه يي دخوکي په تکیه گاه ټينگ نيولي وه خوله يي بنوروله خو اواز يي په ما باندي نه بيليدې تر لږ وخت وروسته الوتکه ځمکي کي ناسته وکړه دا نو زما دريم کال وو چي افغانستان څخه بهر په لندن کي ومه او هر دري کلونه وروسته به بيرته هلته ستنيدمه،

برغ وسو، اوس تاسو کولاي شي چي له الوتکي څخه لاندي تاسي زه هم ولاړ سومه او سر ته مي هغه د بيگونو د ايښوولو ځاي څخه خپل دوه چي يو کوچني اوبل غټ وو بيکونه واخيستل خو يو بيک دومره دروند وو چي د هغه سره کورن کورن روان ومه ځکه دامي د خپلي کورني لپاره تحفي راوړي وي چي ټول به ډير ورباندي خوشحاله کيدل، له الوتکي څخه ترمينل ته راغلم فاسپورټ او ويزه مي کارمند ته بنکاره کړل او هغه هم د اجازي په راکولو سره لاس دلاري طرف ته اوږ کړي زه هم روان شومه گورمه چي دکاکا زوي احسان مي راته برغ کوي، علي اي علي ليونيه ودريره، چي ورته ومي کتل دي ډير په بيره زما طرف ته روان وو په مخ يي د خوښي نښي وي ما او ده ډير بڼه ژوند او ماشومتوب سره تير کړي وو او ازادي مسخري او گپه مو سره لرله را نږدې سو او په تنظيمه لهجه يي وويل بي ناموسه ولي داسي ژر ژر روان يي چاته گوري هم نه ما وخنډل او په غير کي مي داسي کلک ونيوي چي په هغه مي ناري وکړي چي بسته ايله مي که خورن دی کرم ما نور زرو هم ورکړي او لامې لاسونه ورڅخه تاوو کړه بڼه ټينگ مي ونيوي بيا مي پريښودي او ستري مشي مو وکړه ويل

راځه نوري خبري او بانډار به بيا وروسته په کور کي وکړو لوي بيک يي راځه واخيستي او بيله کوم سببه به يي خندل نه پوهيرم چي ده څه فکر کوي نو مابه هم دده پر خدا و خندل احسان ډير ساده او باادبه انسان وو مکتب مو هم يو ځاي ويلي وو تر ترمينل ووتو هلته يو ځاي کي يي تودي موټر چي نوي يي اخيستي وو تم کړي وو له مانه مخکي روان سو او گامونه يي چټک کړه دکيلي سويچ يي وواهه د موټر دروازي اتومات خلاصي شوي بيکونه مو ډکي کي کينودل او موټر کي کينيناستو د موټر دستارکيدو سره سم يخه ايسي هم فعاله سوه احسان راته وکتل او په تنظيه لهجه يي وويل علي په لندن کي داسي بنايسته او فعال موټران سته؟

ومي ويل نه دا خو يي يواځي ستا لپاره جوړ کړي دي ريسه په دواړو مو په کت کت و خندل او موټر ته يي حرکت ورکړي بڼه او نارمل رفتار مو کاوه خو ډير افسوس په دې راته ودريدي چي د افغانستان دموټر او نورو وسايلو چلونکو يو هم د ترافیکو په قانون باندي نه وو برابر چابه موټر سايکل په دري گزي چلوي او څوک به په سپينو سترگو ددري رنگه اشارو تير سو او هيڅ يي ددي فکر نه کاوه چي لږ غلطی او تيروتنې د يو بل کس د وژل کيدو ځاني او مالي تاوان سبب کيدلای سي.

خير مور کور ته ورسيدو هري کوڅي او هر ديوال راته بڼه راغلاست ويل ځکه دلته ما خپل ماشمتوب او ډير نور وخت تير کړي وو زمور کلي اوس هم هغه رقم وو لکه څرنگه چي پخوا وو خو څه ناڅه تغيرات پکي راغلي وو دکور مخي ته يي موټر ودراره ځکه کور ته موټر نسو ننوتلای دکور دروازه کوچني او دلرگي دروازه يي درلودل.

دموټر څخه مي خپل بيکونه او سامان را کښته کړل احسان دروازه ټک ټک کړه لږ وخت وروسته دچا دپينو اواز سو دروازه خلاصه سوه او يو کوچني راووتي چي د عمر په لحاظ او زما په اند د پنځو کلنو وو بېر سر خلاص گريوان او خيرن مخ يي سخت خفه کړم هغه راته و خندل، احسان هغه ته وويل لري شه رزيله ته نه ويني چي بيکونه راسره دي هغه لاهم ولاړ وو او ماته يي کتل زه لږ انديمن

سومه چي څه پيښه سوي ده دي ولي داسي راته کوري وروسته پوشومه چي ما د افغانانو دکلتور او رواج مخالف جامي په تن کړي وي پتلون او شيرت مي اغوستي ول نو په دې خاطر کوچني ته نابله او عجيب معلوم سومه، احسان ور مخکي سو او هغه يي يوه بغل ته په لغته وواهه هغه وځغستل احسان وويل دی دې وپيژندي؟

ومي ويل هو ولي نه داسي بي تربيه او سپين سترگي بيله دي چي ستا ورور وي بل څوک نسي کيدلاي بيا مو هم په دواړو سره وځنډل احسان وويل گوره بيا دي ادبي چکوش راکړي هههه،

کوتې ته ننوتم دتره بنځه مي راته ولاړه شوه لاس مي ور مچي کړي هغی له ډيري خوبنی څخه ژړل ويل يي زويه شکر چي په خير راورسیدی، سر مي تپت ځورند کړي ومي ويل دتره بنځي له کومه وخته چي مي مور پلار او ورور دلاسه ورکړي دي نور دا ژوند لا خوند نه راکوي دا هیواد خو ليري خبره ده، هغی لاسونه را څخه تاو کړه په غير کي يي ونيولم ويي ويل زويه هغه د الله ج فيصلې دي مور بيله دی چی صبر وکړو نور هيڅ نسو کولاي د هو په دود مي سر وبنور او ه او همم مي وکړي شپي او ورځي وي تيریدی په حساب سره شپرويشت ورځي تيري شوي زما بيرته لنډن تگ ته يواځي څلور ورځي پاتي وي ،يوه شپه دروازه ټک ټک سوه زه ورغلم دروازه مي خلاصه کړه گورم چي يو زور سري چي يو کوچني بيک هم ورسره دي ولاړ دي او ويي ويل زويه زه مسافر يمه دیوی شپي ځاي که لري نو ډيره مهرباني به مو وي، زه لارم او کاکا ته مي وويل چي داسي يو کس راغلي دي هغه ژر ولاړ سو او دروازي ته ورغلی هغه کس یی له ځان سره راوستي کوتي ته يي دننه يوري ، ځان سره مي وويل الحمدالله چي افغان يم کنه نو لنډن کي خو داسي هيڅوک نه پيدا کړي چي پخپل کور کي دي تاته مفته او بی دليله شپه درکړي خير نو دا بيا د افغانانو ميلمه پالنه ده هغه سري ناست وو لږ وخت وروسته مو ډوډي ورته چمتو کړه کشر د کاکا زوي مي ورته د لاسونو اوبه راوري جوشي يي مخي ته ورته کيښوده زور سري هم خپل دواړه لاسونه په اوبو لامله کړه دلاسونو څخه يي خري اوبه توي

شوي او په خاړو ككړ لاسونه يي پاك شول سترخوان مو هوار كړي زه ،كاكا ،احسان او زور سړي سترخوان ته كښيناستو دبنورا پيالې يي راوړي او په سترخوان يي كينودى كاكامي ويل بسم الله كړي تولو د ډوډي په خوړو باندى پيل وكړي زور سړي چې څو مړي وكړي په داسي حال كې چې گوله يي په خوله كى ژوول او يو لاس يي د بنورا په پياله كې وو ماته يي وكتل هغه لاس يي همهلته پاتي سو څه ځنډ وروسته يي لاس پورته كړي او ويي ويل، زويه ته دكوم ځاي يي؟

ومي ويل زه د همدا افغانستان يم.

سړي وويل نه ته لږ څه نا اشنا او ددوي سره توپير لري څهره قد قواره خوي او عادت دي د كليو دخلگو ندي،

ومي ويل هوو زه د افغانستان يم مگر زه اوس په لنډن كې او سيرمه هلته خپل كار او بار لرمه دلته د يوي مياشتي رخصتي په موخه راغلي يم او څلور ورځي وروسته بيرته ځم.

سړي حيران حيران راته كتل په داسي حال كې چې تعجب او خندا يي سره گډه وه ويي ويل لنډن، بيا يي سر دنه په دودو وبنوراوه لږ وخت په فكر كې وو بيا يي وروسته وويل هلكه ته خو افغان يي نو بيا ولي په لنډن كې كار كوي دغه كار چې ته يي هلته كوي چې دلته يي وكړي هم به ځان او هم به نورو ته گټه ورسوي دا خبره نه وه تيار د توري واري وو چې زما نفس او وجدان يي زخمي كړل،

ومي ويل هو ستا خبره سمه ده مگر دلته چې لږ هم زده كړي وكړي او د هيواد دجوړولو فكر وكړي نو په څو ورځو كې دي چاره در كوي او له هيواد څخه دي وركوي،

سړي سر وبنوراوه، ويي ويل بڼه خير.

د ډوډي په خوړولو يي شروع وكړه تر ډوډي خوړولو وروسته مو چاي ورته راوړي سړي په خندني لهجه مننه وكړه،

تر چاي څښلو وروسته سړي ماته را نږدې سو او په خف اواز يي وويل هلکه تا ويل چې زه څو وخت بيرته لنډن ته ځمه؟

ومي ويل دري څلور ورځي وروسته انشاالله ولي بابا؟

سړي لږ څه خاموش شو وروسته يي راته کړه، هلکه زما په لنډن کي يوڅه کار دي که چيري ته نه په تکليف کيږي دا يوه هيله مي راته پوره کړه.

زه په تعجب کي شومه چي يو سوالگر څنگه او ولي په لنډن کي کار لري؟

وروسته مي د ځان سره فکر وکړي چي ددي کس خبري کړه وړه چلند او تجربه ټول د سواد لرونکو خلگو په څير ده نو مي لا هم دده سره د خبرو کولو تلوسه زياته سوه ورته مي کړه

ومي ويل بابا تا ويل چي کار لرم څنگه کار دي ته خو يي راته ووايه چي ممکن دي کنه؟

سړي وويل، هغه زما سره کوچني بيک وو هغه چيري دي؟

شاه وخوا مي وکتل بيک دکوتي پاي کښي پروت وو ور ولاړ شومه چي بيک واخلم خو سړي وويل نه وراره ته يي مه اخله زه پخپله ورځم ولاړ سو او بيک ته کښيناستي په يوه جيب يي لاس دننه کړئ خو څه يي په لاس نه ورغلل بيبي بل جيب ته لاس کړي او لږ څه ورسره کور سو لږ وخت وروسته يي د جيب څخه يوه سپينه او بسايسته کيلي را وکښل او د بيک قلف يي پري خلاص کړي په بيک کي يي شيان پورته کښته کول او زه ورته گورم بيبي يو کتاب چي ډير زوړ او وقايه يي نيمي څيري او نيمي نه وه را وکښي، هلته بيک سره ناست او کتاب ته يي ښه ډير وکتل لکه دا چي يي لومړي ځل وو چي دا کتاب يي وليدي بيا راغلي او پخپل ځاي کښيناستي ويي ويل زويه داکتاب خو ويني ما ويل هو وينم يي ، ويل دا هغه کتاب دي چي زما د ژوند ټوله کيسه پکښي کي ده ته زما اوسني حالت ته مه گوره چي پدي حال يمه ما داسي وخت تير کړي دي ما وختونه خندولي دي خو مگر ژوند په يوه داسي لاره بوتلم چي هغه لاره د ژور خفگان لا مل سوه او

د بنامار خولي ته غورځيدل سوه ته يواځي دومره وکړه چې دا کتاب تر حسيني پوري ورسوه او ورته ووايه چې زه دې اوس هم هغه سي په زړه کي ساتم لکه څرنگه چې مي په لومړي ورځ ليدلي وي ستا د حسن جمال او بنايست ديوه مي اوس هم په زړه کي همهاغسي روښان ده لکه څرنگه چې دي په لومړي ورځ بله کړي وه بيبي سوړ او اوږد اسويلي وکړي له گونځو او خړو سترگو يي د ملغرو په څير اوښکي رواني شوي لکه څنگه چې په مازديگر کي لمر دغره شاته ځان پټوي هغسي ده هم د خپلو اوښکو د پټولو هڅه وکړه خو په دې کوبښن کي ناکامه وو او د زړه درد يي له ورايه معلوميد ه چاته دده د څهري په ليدو دا څرگنديده چې دې کس دمجنون په څير مينه کړي ده او د هغی په مينه کي يي ډير سخت زړه مات سوي دي.

خداي سته زه يی هم ډير تر احساساتو لاندي راوستلم په لاسونو باندي مي يي لاسونه ور کيښودل او ورته مي کړه کاکا که څه هم زه تا نه پيژنم او نه دي د ژوند په اړه معلومات لرم مگر زه دي تر هر چا ښه درک کولای سم، سړي چې ځوړند سر نيولي وو اوس يي سر اوچت کړي او په ريرديدلي اواز يي وويل نه بچيه ته ما هيڅکله نسي درک کولاي زما له حالت څخه دي خداي هر کس وساتي، مور په همدې خبرو کي وو چې دکوم چا د پښو اواز سو سړي ماته هغه کتاب راکړي او ويل زويه دا امانت خامخا ورسومه او زه به يي ادرس هم درکړمه چې چيري يي بايد ورسوي.

کتاب می ورڅخه واخيستي او د ديوال په تاخچه کي مي کيښودي احسان کوټي ته داخل سو ويل يي علي زما پلار وايي چې نور ددې کوټي څخه ووځه ځکه چې دا بابا دلته آرام او په استراحت سره خوب وکړی دهو په دود می سر وښور او ه احسان هم لاري سړي ته مي وکتل ورته مي کړه نو زه به هلته بيا څنگه ورته ووايمه چې چا را استولي يم سړي وويل هلته به ورته ووايي چې ستا د کلونو کلونو انتظار کوونکي زبير او يو ناکام ميين را استولي يمه دچا سره چې تا په ډير ښه پلان دوکه او فريب وکړي، سمه ده همداسي ورته ووايمه سړي وويل دلته يو کاغذ او يو قلم راته پيدا کړه چې زه يي درته ادرس وليکم زه هم پاڅيدم او ددي

شيانو په لټه کي ومه خو د افسوس ځاي داوو چي په کور کي مي هيڅ قلم او کتابچه ونه ليدل بېرته کوټي ته ورغلم ورته مي کړه بابا هغه شيان مي پيدا نکړل خو ته يي راته ووايه زه به يي په خپل تليفون کي نوټ کړم هغه هم ادرس راته ووايي او ما وليکي ورته مي کړه بابا اوس نو په ډاډه زړه ويده شه زه ځمه او د کاکا زوي سره مي ويده کيرم سړي ته مي يي ځاي او بستر برابر کړل او زه ورڅخه له کوټي نه ووتم او د احسان کوټي ته ورغلم هغه زما څخه مخکي لا ويده وو زه يي هم څنگ ته وغځيدم خو دده خرقي او په خوب کي خبرو يي راته بيخي نفس تنگ کړي ولاړ سوم او بنه مي ورته ځان برابر کړی او يوه ټينگه لغته مي د شا په حصه کي ووايه خو هغه هيڅ عکس العمل بنکاره نکړي تر هغه ورته غوسه سوم چي دا څنگه خوب دي چي په لغته هم نه ويښ کيري نو يوی بلي لغتي ته مي ځان اماده کړي کله چي مي پښه پورته کړه هغه نعره وکړه صبر صبر څه کوي ناځوانه فکر کوم چا زما د مرگ پيسي درکړي دي ومي خنډل نه ياره تا دلته څه حال جوړ کړي دي بل کس خوب نسي درسره کولاي ويل يي ياره زه ويده نه وم يواځي مي ته امتحانولي چي څه کوي مگر تا خو زما ولسوالي راته ويجاړه کړه دواړو په کرس کرس وخنډل او په څنگ کي يي ورسره پريوتم تر لږ څه خبرو کولو وروسته دواړه ويده وو.

پښه مي وبنور يده کله مي چي سترگي وغړولي نو په سترگو مي روښنايي شوه د کوټي بلف گروپ مي په سترگو باندي مخامخ وو د ډيرو اذانونو ږور او اوازونه مي تر غوږ کيده پښه مي بيا وبنور يده کله مي چي ورته وکتل هغه زور سړي يعني زبير مي پښو ته ناست وو ويل يي ولاړ سه او لمونځ وکه توس مي بېرته په سر واړوه خو سړي توس راڅخه ليري کړي او په لور اواز يي وويل ولاړسه او لمونځ وکه ما هم په غوسه سره ورته کړه دا وخت نو اوس د لمانځه دي ولي زه ملا صاحب يمه چي دتولو نه مخکي به لمانځه ته ځمه لږ صبر وکه خو اوس اذانونه کيري احسان له هغه تشناب څخه راووتي چي په خونه کي دننه وو او په خدا يي وويل ته اوس هم شکر وکاره چي اوس يي درباندي غږ وکړي زه خو يي ستاڅه مخکي راپاخولم سړي احسان ته وکتل او له کوټي څخه ووتي احسان ته

مي وکتل دا عجه سري دي پخداي ميلمه نو اوس داسي وي چي کوربه دخپل بستر څخه پاڅوي احسان وويل تاسو ولي لومري دا سري کورته راوستي فکر کوم چي دي به عصبی مشکل ولري ليوني دي.

څانبت مهال وو چاي خورلو وروسته د سري سره ناست وم هغه وويل وبخبنه چي تکليف مي سهار وختي درکري ماويل خير دي پرواه نلري زبير وويل يوه خبره وکم، هو ولي نه

ايا ته نسي کولاي چي نن يا سبا لنډن ته لارسی؟

ومي ويل کولاي سم مگر ولي؟

زبير، هغه کتاب ژر ورسوه هيله کومه او تر هغه وخته پوري چي هغه ددی کتاب جواب درکوي زه به همدلته تم شم ستاسو په کور کي.

ددې خبري په اوريدو مي بيخي مخ سور سو ځکه چي دا انسان د زغملو نه وو نو نوري شپي او ورځي به يي څنگه دلته تيرولي؟

ومي ويل نه تا به زه بل ځاي ته يوسمه هلته به تم سي او زه هسي نه هم سبا لخيره روانيرمه او ځمه غرمه وه چي سري مي له کوره وويستي او د هوټل په لوري روان سوو د احسان موټر مو هم له ځان سره پوري سري مي په يوه هوټل کي کښته کړي او يوه کوټه مي ورته د څو ورځو لپاره په کرايه ونيوه د ډوډي او هرڅه مصارف يي ما ورکړه او زه ورڅخه د سياحتي شرکت په لوري لارم يو ټکټ مي دسبا لپاره وکړي چي سهار په شپرو بجو باندي پرواز وو.

وخت تير شو او سهار سو ماښام مي لا خپل جامي او نور اړين توکي په خپل بيگ کي ايښي وو تر لمونځ کولو وروسته مي بيگ واخيستي او د کاکا کوټي ته ورغلم هغه لمونځ په ناسته سره ادا کاوه ځکه چي پدي ورځو کي هغه ډير سخت ناروغ وو کله چي يي لمونځ پاي ته ورسوي نو ور مخکي شوم او د خداي پاماني لپاره مي ورته لاس مچي کړ هغه په سر لاس راکينودي او ويي ويل زويه په ډير ناز مو پاللي يي نه پوهيرم چي هلته به ته څنگه ژوند تيروي ومي ويل نه کاکا

هلته زه ډير خوښ او راحتته يم بيا مي د تره بنځه داحسان مور راغله دتولو سره
مي خداي په امانې وکړه او له کوره د احسان سره ووتم هغه موټر را روان کړي
او د هوايي ډگر په لوري وخوځيدو.

څه وخت وروسته هوايي ډگر ته ورسيدو.

احسان هم رخصت را کړي او لارم طياري ته وختم لږ وخت وروسته پرواز وسو.

لنډن ته ورسيدم او خپل دملکرو سره مي وليدل ټول ډير خوښ او خوشحال شوه
زه هم ددوي په ليدو پسي خفه شوي وم په سبا مي يوه ملگري ته هغه کتاب
بنکاره کړي چي هغه زور سړي را کړي وو ومي ويل ياره که دی دا کتاب دي
ادرس ته ورسوي نه به دی زه ډير مندويه سمه هغه وويل نه هيڅ ستونزه نسته
کار به وسی خو ادرس چي يي کله وليدي نو مخ يي لږ څه تغير وکړي ماته يي
وکتل ويل يي دا خو همدلته نږدی دي رايه چي دواړه ورسو ماويل اوس؟

ويل هوو اوس ولي ته نه ځي؟

نه، ځمه مکر زه لږ څه ستري يمه ويل يي رايه ياره اوس به ورسو سباته ډير
کارونه لرو زه هم بيله بلي نيوکي ورسره لارم يوه تکسي ته وختو او لږ منزل
وروسته يوې وداني ته ودريدو کله چي د تکسي څخه کوز شوو نو ملگري ته مي
زنگ راغلي د تلفون قطعه کولو وروسته يي وويل ياره زه خو نه شمه کولاي
چي درسره لار شمه بيخي ضروري کار راته پيښ سو نو ته ورسه همدغه کور
دي يواځي دروازه يي بنده ده.

ومي ويل سمه ده ته ورسه زه يواځي ورځمه دی لاري زه د کور مخي ته ودريدم
گينتي مي ور ووهل لږ وخت وروسته يوه انجلي چي شل کلنه معلومیده دروازه
راته خلاصه کړه کله مي چي وليدل نو هغه ډيره عصري او غربي معلومیده فکر
مي وکړي چي ادرس مي غلط کړي دي ومي ويل ايا دحسيني کور همدادی؟

هغی په حيرت راته وکتل لکه چي پښتو يي زده نه وي بيا مي په انگليسي ورته
وويل ايا د حسيني کور همدادي؟

هغی چي زیر ورینستان شني سترگي سپین پوستکي نري گوتي اورب قد درلودی
وویل هوو بلکل تاسو سم خاي ته راغلي يي مکر زما له مور سره څه کار لري؟

ومي ويل ستامور؟

هو بلکل هغه زما مور ده.

هيله کوم ما له هغې سره مخامخ کړه ما يوڅه ورته راوري دي له افغانستان څخه.
سمه ده راځه .

کور ته ور غلم په سراي کي يي يو لوي حوض او د حوض شاخواه ټول ونی او
ډول ډول گلان کرل شوي وو بنکلي بويان ول او دهليز ته چي ننوتم گرمه هوا
مي غورونه تاوده او گرم کرل پو شوم چي دلته ايسي يا بخاري هم لگيدلي ده يوه
سپين سرې بوډي چي په کوچ کي ناسته وه په فکر او سوچ کي يي د گلونو او ونو
طرف ته کتل ور غلو انجلي وويل موري، هغې ورته وکتل څه دی؟

عجه خو داوه چي مور يي هم انگليسي ويل .

انجلي زه ورته وبنودلم چي دا هلک ستاسو لپاره له افغانستان څخه يو څه راوري
دي ورسره ووينه.

هغه هم را ولاړه سوه او نږدې راغله ومي ليدل چي د ډير عمر په درلودلو يي بيا
هم بنايست له لاسه ندي ورکړي غتي غتي عينکي يي په سترگو کړي وي اورده
خال داره کالي يي اغوستي وه او پاسته نرم څپلي يي په پښو کړي وي نوکان يي
اوس هم رنگ کړي وو په امصا باندي يي تکیه کول ټيټه ټيټه او په ملا باندي
کښه راغلل او ويي ويل زويه څشي غواړی او له ما سره څه کار لري؟

ومي ويل ايا تاسو اغلي حسينه ياستي؟

هوو زه پخپله يم

تاسو پښتنه ياست ؟

په پښتو يي وويل هوو پښتنه يم مگر ته ولي داپوښتني کوي؟

ښه ښه پښتنه يې هيڅ نه بس همداسې مې پوښتنه وکړل ويل راسه هلته په کوچ يې کښينولم او لور ته يې وويل يوه کاپي ورته راوړه .

ويل اوس نو ووايه چې ته څوک او ولي دلته په ما پسې راغلي يې؟
ومي ويل زه زبیر را استولي يم.

په حيرت يې وکتل کوم زبیر؟

زه نه پوهيرمه چې ته يې پېژني او کنه مگر هغه ستاسو لپاره دا يو کتاب را ليرلي دي هيله کوم دا واخلي کتاب مې ورته وړاندي کړي.

هغې کتاب راڅخه واخيستي او ويې ويل دا نو څه دي؟

زه لږ غوسه سوم ومي ويل اااه زه نو څه پوشم چې څه دی خو ستالپاره يې راکړي دي.

کله چې يې کتاب خلاص کړي لږ څپي يې واړولي سترگي يې رډي رډي را وختي او کتاب يې لا نور هم ځانته نږدې کړي او په ويلو يې لگياش شوه

لور يې کاپي راته راوړه مخي ته يې راته کښوده مننه مې ورڅخه وکړل او انجلي لارل .

ومي ويل توروري زه نور ځمه ماته اجازه راکړي

هغې وويل زه پښتو ليک سم نسمه لوستلای هيله کومه ته يې لږ څه راته ويلای شي چې څه پکشي ليکل سوي دي زما سترگي هم کمزوري شوي دي او ډير زيات وخت کيږي چې پښتو متن مې ندي لوستلي اوږد اسويلي مې وويست او کتاب مې ورڅخه واخيستي سمه ده لږ څه به درته ووايمه.

د کتاب په لومړي صفحه بسم الله الرحمن الرحيم ليکل سوي وو بلي صفحي ته يې متوجي شومه هلته ليکل شوي وو.

(السلام عليكم ورحمة الله وبركاته!)

د بنوونځي څخه په بنو نمر و باندې فارغ شومه او کور ته راغلم. کله چې کور ته ورسيدم ددې مخکي چې زه خپل زيری پر پلار جان او نوري کورني باندې وکړم نورڅه مي وليدل هغه داچي د مشر ورور او پلار مي لفظی شخړه شروع وه او پلار مي مشر ورور چې طاهر نوميدې ډير په بدو ردو ياداوه او ورور مي هم هيڅ د پلار د پلارگلوې حق نه ورکاوه چې څه يې ورته په خوله راتله هغه يې ويله.

زه هيڅ حيران نه شومه ځکه چې دا ددوي لومړي ځل نه وو دا زمور د کورنی ورځني حال وو.

د دروازي څخه مي پر ورور باندې غږ وکړي طاهره، بس که نور طاهر هم زما په ليدو نرم شو ځکه چې زه مي ټولي کورنی ته ډير زيات گران ومه او ډير قدر او عزت به يې راکاوه، ورور مي لاري او کوټي ته ننوتي پلار مي لاهم ورپسی کنځلي او سپکي سپوري ويلي، له پلار مي تير شومه او کوټي ته ورغلم، گورم چې ورور مي راته خاندي او وه يې ويل، ته راغلي!!!

هله نوو زيری راباندې وکړه چې طبيعت مي لږ بڼه شی.

ما ورته وويله وروره زه نو کله ناکامه شوي يم؟

وه يې ويله، نه نو ځکه خو زما د زړه ټوټه يې.

طاهره زه په خپل صنف کي څلورم نمره شومه او په خير سره نور فارغ شومه نور نو اجازه راکړه چې ستا سره يو ځاي روغتون لارشمه او هلته به زه هم کار وکړمه.

بڼه سمه ده زه به سهار ستاسره يوځاي ځمه.

ورته ومي خندل او خوشحاله شومه نو له کوټي يي راوونم او خور مي زينب
نومیده ورته برغ مي کړ زينب! زينب!

ويل هااا څه وايي؟؟

ډوډي راته تياره که چي د غرمي يوه بجه شوي ده راته يي وويل هممم ستا له
ويلو پرته مي هم تياروله او دادي سترخوان بابا ته ور وړمه نو ته هم راشه.

لاس مي پر خيټه باندی تير کړي او په منډه ور غلم کوټي ته چي لا نه وم ننوتي
چي د لوبيا بوي مي تر سبرمو ورسیدی لا مي نور هم گامونه چټک کړه او کوټي
ته ننوم.

هلته يو کوچني سترخوان هوار وو پلار او ورور مي دواړه ورته ناست وو خو
يو اوبل ته يي د سترگو تر کونجو کتله.

پلار مي راته په توند نظر وکتل او وه يي ويل، هااا د خان صاحب زويه راغلي،
هيڅ مي ونه ويله او سترخوان ته کښيناستم زينب هم راغله او د ډوډي په خورلو
مو شروع وکړه څو مري مو لا نه وي کړي چي دروازه وتکيده، طاهر وويله
هلکه ته ورسه پدې وخت کي څوک دي؟

زه هم پاڅيدم او ور غلم دروازه مي خلاصه کړه گورم چي د گاونډيانو د کور
سپين ربري راته ولاړ دي او په قهر راته گوري، ورته ومي ويله السلام عليكم
کاکا.

تندې يي نوري گونځي هم وکړي او په تيزه لهجه يي وويله سلامونه دی در
گرځوه هغه زما پيسي راته راکړی چي تيره مياشت مو راڅخه په قرض اخيستي
وي، وه مي ويل ته لږ صبر وکه اوس راځمه دروازه مي برته کړه او په منډه
کوټي ته راغلم ورور ته مي وويله طاهره هغه عمر کاکا خپل پيسي غواړي ويل د
څشی پيسي غواړي؟

هغه تيره مياشت چي بابا ناروغه شوي و نو مور خود عمر کاکا څخه پيسي
اخيستي وي

طاهر، بڼه بڼه رايادي شوي لږ صبر وکه لاس يی جيب ته کړي او دري سوه يي راکړي او وه يي ويله دا څومره بخيل سړي دي پخداي دا وخت نو اوس د راتگ وو چي دي راغلي دي؟

خير خو دروازي ته ورغلمه او پيسي مي ورکړي مکر لايي هم رډي رډي راته کتل زه هم ورته ولاړ وم، ترڅو چي خوله يی په خندا سره ويته کړه او وه يي ويل خير يوسي زويه خير يوسي اولاري.

ما هم دروازه برته کړه او کوتي ته راغلم پلار مي ډوډوي خوړلي وه او خپلي کوتي ته تلي وو زه مي د ورور سره کښېناستم او په ډوډي خوړلو مو پيل وکړي، ورور مي وويل، زبیره! ته مطمئن يی چی سبا له ماسره کار ته لارشی؟

هوو وروره، غواړم نور ددي کار څخه چی ټوله ورځ مو تران مينځم مخه بڼه وکړمه ستا سره به په روغتون کي يمه او ټوله ورځ به يوځاي يو.

راته يي وويل، هلکه هلته خو زه ډاکتر نه يمه او نه هم کومه بله واسطه لرمه زه يو صفاکار يمه او ته به هم يو صفاکار يی نو دا ماته هيڅ خوند نه راکوي چي کوم څوک پر تاباندي امر وکړي د خبرو په منځ کي يي ور گډ شوم او ومي ويل پرواه نلري زه پدي بل کار کي هم ډير ستري او د نورو غلام يمه ماته هيڅ توپير نلري.

طاهر، سمه ده اوس لار سه ويده سه سهار دی بيا وختي را پاڅومه سمه ده؟

ما هم د هوو په دود سر وښښوراوه ورور مي ولاړ شو او خپله بستره يي هواره کړه ورباندي ځملاست.

لږ څه په غور مي ورته وکتل ډير مي ورباندي زړه وسوځيده ځکه چي دده رنگ او بدن بيخي خراب شوي وو شونډان يي وچ او د مخ پوست يی بيخي سوځلي غوندي وو. ډوډي مي وخوړه او گروپ مي گل کړ زه هم د طاهر څنگ ته په بستره باندي وغځيدم.

کتاب مي بند کړي او هغي بوډي ته مي وکتل نور نو بس دي دادي ستا لپاره مي لږ څه درته وويلي.

هغي ويل هيله کومه نور هم ووايه زما د لور هم پښتو زده نده چي راته يي ووايي نو ته يي نور هم ووايه هيله کومه زه به درته بوډي هم غرمه تياره کړم.

زړه نا زړه مي ورته وويل سمه ده په کتاب کي مي هغه ځای پيدا کړي او کيښي ته مي دوام ورکړي هلته ليکل شوي وو.

دسهار د اذانو لږ وخت شوي وو چي طاهر راباندي غږ وکړ، هلکه پاڅه لمونځ دي وکړه پاڅه پاڅه نوو...

زه هم له خوبه رابيدار شومه سترگي مي وغړولي تيز گروپ مي په سترگو باندي مخامخ وو ژر ولاړ شومه اودس مي وکړي او په لمانځه باندي مي شروع وکړه.

لمونځ مي وکړ او د کار لپاره مي جامي په کڅوره کي واچولي او له ورور سره يوځاي روان شومه تر څو چي روغتون ته ورسيدو.

ورور مي وويل زبیره ته صبر وکه زه به د روغتون د مسول سره خبري وکمه چي دي مي را وستلي دي.

ماهم د هوو په دود سر وښور او ه، لږ وخت وروسته راغلي او راته يي وويل رايه ته يي قبول کړی ما وويل وروره داسي ژر يی څنگه ومنل دلته خوبه ډير کسان د دندي لپاره رايي؟

راته يي وويل ما مخکي هم ستا په باره کښی ورته ويلي وو نو اوس مي يواځي دومره وويل چي زبیر مي دکار کولو لپاره راوستلي دي هغه هم ومنل او بس.

زه يی د کار کونکو کوټي ته وروستلم او هلته مي جامي واغوستلي او په صفايي کولو مي شروع وکړه يو کس د لارښوني لپاره راسره وگمارل شو تر غرمي پوري مي ډير زيات کار وکړي او ډير ستومانه شوم د غرمي بوډي د خوړلو وخت شو تر بوډي خوړلو وروسته مي بيا په کار کولو پيل وکړي تر څو چي ماښام لس بجی شوي او نور يي مور ته رخصت را کړي زه او ورور مي هم په

ټكسى كى د كور لوري ته روان شو موټر روان وو او لاره يي لنډوله چي زه خوب وړي ومه كله چي كور ته ورسيدو ورور مي راباندی غږ وكړي زبیره پاڅه كور ته ورسيدو.

سر مي پورته كړ گورم چي موټروان هم په حيرانتيا راته گوري نو له موټر څخه بنسخته شوم او كور ته لاړو ورور مي راته خندل او وه يي ويله كار كول خو آسانه ندى وروره زه هره ورځ داسي او تر دې ډير كار كومه ورته مي كړه همم داصحي ده مگر ما تر دې مخكي هم كار كړى دي د كار كولو سره پوره بلدتيا لرمه خو نن نه پوهېږم چي ولي داسى حالت سره مخ سومه...

خير ډوډي مو وخوره خور مي وويله ورور جانه د كار لومړي ورځ دې څنگه وه ډير خو ستړي شوي نه يي؟ ومي ويل نه لږ څه ستړي شومه د نورو ورځو په تيريدو سره بلد كېږمه كار سره.

نور نو ورځي يو ډول تيريدي هره ورځ به سهار زه او ورور مي كار ته تلو او ماښام ناوخته به بېرته كور ته راتلو هيڅ ستونزه نه وه او خوشحاله ژوند مو درلودي كه څه هم اقتصادي حالت مو ښه نه وو مگر روحي او معنوي ستونزه مو هيڅ نه درلوده.....په دې كى څلور مياشتي تيري شوي...

يوه ورځ مي پلار د گاونډي سره چي عمر نومیده لفظى شخړه كړي وه مور چي ماښام كور ته راغلو پلار مي ويده وو مور هم لږ وخت ناست وو او يو له بل سره مو خبري اتري وكړي تر څو چي دروازه وټكیده د دروازي د ټكيدو سره يو لور او ريريدلي اواز هم تر غوږ كيدى چي ويله يي راووځه بى غيرته چيرى پټ يي؟

پدې وخت كي مي ورور هم راووتي او ويل يي څوك دي دا ناولي چي بنسكنزل كوي؟

خلاصه که دروازه دا بیغیرته چاته وایی؟

ما هم دروازه خلاصه کړه گورم چي عمر گاونډي ولاړ دي او یوه برچه هم ورسره ده کله مي چي دروازه خلاصه کړه نو سمدستي يي راباندي د برچي واري وکړي ما ورڅخه د ژغورلو هڅه وکړه خو څرنګه چې واري یی ناڅاپه وو نو په راسته تشي کي پري وليگدم او نس مي ټوله په ويني باندي لوند سو خو ما هيڅ درد نه حيس کوي ځکه چي په توده وینه کي ومه ورور مي راغلي او د عمر لاس یی ونيوی او د هغه په وهلو يي شروع وکړه زه هم هلته کبنيناستم او سر مي راباندي وڅرخیده يواځي مي د پلار غږ واوريدي چي طاهر ته يي ويله مه يي پرېږده مړ يي که درڅخه خلاص نشی.

نور په هيڅ پونشوم او بيهوشه شومه.

کله چي مي سترګي خلاصي کړي نو خور مي راته ناسته وه او سر يي په دواړو زنگنو باندي ايښی وو د سلګي غږ یی ما اوريدي هغی ته مي کتل فکر مي کوي چي خوب وينم هغی ته مي د غږ کولو هڅه وکړه خو هيڅ مي له وسه پوره نه وه خو په ډير زحمت مي سر د بالښت څخه را پور ته کړي او ور ږغ مي کړه زينب زينب!

هغی په ډيره وپريدونکي څهره راته وکتل او تر غټو او بڼه ورو سترګو يي اوبنکو فواري وهلي په ژړه غوني اواز يي وويل زبیره ته بڼه یی رانږدی سوه او تر لاس يي ونيولم پورته يي وکتل او وه يي ويل شکر خدايه چي زبیر دی بڼه کړي، زما را یاد سوه چي لږ مخکي څه سوي وه نو د ولاړیدو هڅه مي وکړه خو په نس کي مي شديد درد حس کړي چي ومي کتل نس باندي مي پټي لګيدلي وه او پانسماں سوي ومه ومي ويله طاهر او پلار مي چيري دي؟

زينب يواځي راته برگي برگي کتل او ژړل يي، په غوسه مي ورته وويل راته ووايه دوي چيري دي؟

د هغی ژړا نوره هم په زوره سوه او ويل يي هغه دواړه په حوزه کي بنديان دي.

څه، مگر ولي هغوي څه کړي دي؟

ويل يې، پلار دی عمر ووژی او پوليسو هغه حوزی ته يوړي او طاهر هم هلته ورسره لاړي چي پلار مي راولي او ماته يې وويل چي زه پر تا باندي پام وکړم...

غت اسويلي مي وکړي اففففف پلاره څه دي وکړل يو دا کار دی پاته وو نور خودي هر غم راته راوړي وو...

ددې خبر په اوریدو گنځ شوم او يوه شيبه مي له ځانه سره فکر وکړي چي ايا زه خوبه خوب نه وينم سم ارام ژوند مو وو مگر اوس داڅه وسول.

زينب ته مي وويل زما تليفون چيري دي هغی وويل زما څخه نسته او نه مي هم ليدلي دي خو دهغي تليفون مي ورڅخه واخيستي او طاهر ته مي زنگ وواهه څو شيبی وروسته يې ځواب راکړي په بیره مي ورته وويل وروره چيري يې څنگه يې پلار مي بنه دی؟

طاهر وويل ارام اوسه هرڅه سم دي مور دحوزی څخه اوس روغتون درځو ته خوبه بنه يې؟

ومي ويل هوو زه لږ څه زخمي يم خو ژر جوړيرمه مگر زينب وويل چي تاسو بنديان ياست او عمر مو وژلي دي.

طاهر وويل چي داخبري له نږدې څخه کوو مور اوس په لاره کي يو او اړيکه يې پريکړه.

ددوی تر رارسيدو پوري ډير نا ارامه ومه ډول ډول فکرونه مي ذهن ته راتله کله به مي وويل چي زينب راځه دتولي کورني سره وتينستيو خو هغی به ويل چي ته صبر وکه چي پلار او ورور مي راسي نو يوځاي به پريکړه ونيسو مور همدا خبري کولي چي طاهر دوي راورسيدل او ږغ يې وکړي زبیره ته څنگه يې؟

ورته ومي کتل ډير احساساتي او نارامه وو ومي ويل چي بنه ښه وروره تاسی
څه وکړل هغه مو ووژي ولي بله لاره نه وه تاسي اوس د پوليسو څخه تينسته
وکړه؟؟؟

طاهر، چپ سه يو ځلي خو زما خبري واوړه، پلار مي وويل عمر مور نه بلکي د
هغه خپل زوي ووژی.

زبير، څنگه دا تاسي څه وايست هغه به ولي خپل پلار وژني؟

هغه نه وژی خو ورڅخه ووژل شو

ومي ويل اففف پوره کيسه ژر راته وکړي چي څه او څنگه وسول؟

طاهر وويل، کله چي زه او ته را ووتو او عمر په تا باندي د برچي واري وکړي
نو ته پر ځمکه ولويدې او بي هوبنه سوي نو زه هم په منډه سومه او عمر ته مي
سوکان ونيول پدی وخت کي بابا هم د کوتي راووتي او عمر ته يي په ښکښلو او
وهلو پيل وکړي مگر د عمر زوي چي کله مور وليدو چي په دواړو مو دده پلار
وهي نو کور ته لاړي او دهغه ځاي څخه يي وسله راوړله او په بابا يي ډزی
وکړي مگر مور نيکمرغه وو چي پدی وخت کي عمر دبابا پر لوري منډه کړه او
عمر په مرمی ولگيدي او ځاي په ځاي يي ساه وختله او مړ سوو نو د عمر زوي
په خپل پلار بوخت سوو او زه لارم پوليسو ته مي خبر ور کړي بابا ته روغتون
ته دزينب سره راوستلي او اوس ټول يوځاي يو پوليسو د عمر زوي ونيوي او مور
ازاد يو ځکه چي لومړي گوزار هم ددوي له طرفه وو او دوهم هم مگر پوليسو
ويله چي سبا ته به ټول اظهاراتو ته راسی.

ومي ويل چي بنه نو اوس څه کوو؟

پلار، مي هيڅ نه بس خپل عادي ژوند ته دوام ورکو او بس.

طاهر په ډير تيز نظر ورته وکتل او په ډيره غوسه يي وويله دا اوس ژونددی
دهغه کورني به مور ته د قاتلانو په نظر گوري او مور به نو پر داسي ژوند څه
خوند واخلو؟

زينب وويل هوو پلاره طاهر بنه خبره كوى زما نظر دادى چي مور بايد ددى
كلي يا بنار خخه لا ووخو

پلار، هغه به خداي خير كړي بيا به يو چم وكو، ومي ويل پلاره ته څنگه داسي په
ارامي او اطمينان سره خبري كوي ته هيڅ انديمن نه يي؟

پلار، چي هرڅه كيدل هغه خو اوس وسوه نور نو ولي غم كوو، پلار مي همدا
خبري كولي چي د روغتون د كوتي دروازه خلاصه سوه ټولو د دروازي په لوري
وكتل گورو چي يو قومندان دخو نورو عسكرو سره يوځاي راغلي او ويي ويل
دنده درتلاي سو پلار ويل هوو راځي پخير راسي
هغه هم راغلي او پلار ته مي مخامخ كښينستي.

عسکر، تاسو ته ډير تكليف نه دركومه كنه نو نو بايد تاسو ټوله حوزي راغلي
وي او هلته مو ټوله معلومات راكړي وي مگر زه ستاسي په حالت پوهيدلاي سم
مگر زموږ څخه قانون د هرڅه ثبوت غواړي او دا زموږ مسووليت دى چي خپله
دنده په پوره ايماندارى سره سرته ورسوو.

نو ته اوس راته ټوله كيسه وكړه چي څه پيښ شوي وو؟

پلار مي هم په ريرديدلي او كرار اواز ورته دپيل نه كيسه شروع كړه او هرڅه
چي تير شوي وو هغه يي بيان كړه د قومندان سره يوه وړه كتابچه وه په هغه كي
يي هرڅه نوبت كوله تر ډيرو پوښتنو او ځنډ وروسته يي وويل سمه ده اوس نو ما
پوره معلومات وكړه نور نو تاسو ته نه مزاحم كيرو ولاړ سو او عسکر يي له
ځان سره روان كړه دكوتي څخه ووتي پلار مي غټ اسويلي وكړي او بيا يي ماته
وكتل زبیره ته اوس څنگه يی كور ته تللاي سي؟

ومي ويل هو زه بنه يمه پانسمان كړي يمه طاهر وويل زه ځمه او ستا ټول
كارونه لكه فورم پيښي نسخي او نور ټول كارونه خلاصومه او دهغه وروسته به
كور ته لاړ سو.

مور هم تر څه وخت وروسته کور ته راغلو هلته ځيني ځايونو کي ويني وي او يو ديوال باندې د عمر ويني پاشلي سوي وي پلار مي ژر مور کوتي ته راوستلو او دې لاري هغه ويني يي ټولي پريمخلي ماښام سوو تر ډوډوي خورولو وروسته ټول ويده شوه مگر زه او طاهر لاهم ويني وو او چوف ناست وو هيڅ مو د خبرو کولو لپاره نه درلوده په ننني ورځي باندې مو فکر کوي تر څو چي طاهر وويل زه سبا ځمه او د بل کور د نيولو معلومات کومه داځاي بايد پريردو ماهم ورته د هوو په دود سر وبنوراوه او دکوتي پاسني ديوال باندې مي سترگي گنډلي يي تر څو چي خوب وړي وم...

کتاب مي بند کړي ځکه کي ماته زنگ راغلي، ځواب مي ورکړي زما ملگري جون برت وو هغه ويل چي ژر راسه کار ته بناغلي ډير په غوسه دي چي ولي دي کار ته نه راځي؟

ما هم ورته وويل چي همدا اوس درځمه صبر وکه.

کتاب مي حسيني بوډي ته ورکړي او ورته ومي ويل چي زه اوس ځمه کار راته پيدا شو.

هغی وويل چي سمه ده ورشه مگر سبا به بيا راشي.

ما هم ورته وخنډل سر مي وبنوراوه او ورڅخه روان شومه، خپل کار ته راغلم ما په يوه ساختماني شرکت کي کار کوي خپل په کار مي شروع وکړه تر مازديگره پوري بيا کورته لارم هلته زه يواځي اوسيدم په کوټه کي ناست وم واوره هم بنه په زور سره اوریده د زبير کيسي ډير نارامه کړي ومه غوښتل مي چي هغه کتاب ووايم خو هغه مي حسيني ته ورکړي وو.

سهار وختي له خپل وخت څخه پاڅيدم او ژر مي د حسيني کور ته ځان ورساوه، دروازه مي ووهل بوډي راته راغلل کور ته يي دننه بوتلم ما هم له واورې څخه اوږی او سر وخنډل او کښيناستم.

حسيني وويل ڇه شوي دومره وختي ڇنگه راغلي ومي ويل نن ڪار ته نه ڄمه
غوڙم ڇي هغه ڪتاب پوره ووايمه او بيا لار شمه هغه ڊيره زياته خوشحاله شوه د
سهار ناري مو وڪري حسينه لاره او ڪتاب يي راوري ما هم د ڪيسي په ويلو سره
پيل وڪري ليڪل شوي وو.

مورن هم لارو او ددي ڪلي او سيمي ڇخه بلي سمي ته مو خپل ڪور او سامان ٽول
نقل ڪره او ڪڍه مو وڪره دا ڪور مو تر هغه پخواني ڪور هم بنايسته او هم
روغتون ته نڙدي وو او په پښو مو هم ڪولاي سوه ڇي روغتون ته لار سوو نور
نو بيا زمورن عادي ژوند شروع سوو او له يوي نيڪمرغي بلي نيڪمرغي ته روان
وو ...

يوه ورځ دخوبه پاڇيدم لمونځ مي ادا ڪري زه او ظاهر دواڙه يو ڇاي په قدم وهلو
او پياده د روغتون په لور روان سو ترڇو ڇي روغتون ته ورسيدو او خپل ڪار
تهمودام ورڪري ڪه گورم ڇي يوه بنڇه په داسي لباس ڪي را روانه ده ڇي
سٽرگي يي بنڪاره او ماسڪ يي اچولي وو په هغي باندي دشا له طرفه د
روغتون رئيس هم وو او لڙ ڇه اسنادونه يي په لاس ڪي وه.

دوي لارل او ديوي پخواني ڊاڪٽري ڇي ڇو ورڇي مخڪي يي دنده خوشي ڪري
وه شعبي ته ننوتل زه پو شوم ڇي دا يوه نوي ڊاڪٽره ده ڇي اوس په دنده وگمارل
شوه.

زه په يوه ڇوڪي ڪي ناست وم ڇي ريس مي مخي ته ودريدي زه ڙر پاڇيدم او
السلام مي ورڪري تر جواب راکولو وروسته يي وويل زبيره زه تا ددي دندي
ڇخه ليري ڪومه زه حيران خو ڊير خواهشيني شومه او ومي ويل ولي ما ڇه ڪري
دي؟

هغه وويل نه تا هيڃ ندي ڪري خو ددي دندي ڇخه دي بلي دندي ته تبديل ڪومه
ڪه چيري ستاخوبنه وي؟

ومي ويل ولي نه صاحب.

ويل راءه راپسي راشه زه هم ورپسي شوم او دهغي ډاکټري چي نوي راغلي وه شعبي مخي ته يي بوتلم او هلته يوه څوڪي وه اشاره يي څوڪي ته وکړه ويي ويل ته به دلته ناست وي او هغه ناروغان چي دې ډاکټري ته راځي ته به يي په نوبت سره اجازه ورکوي او فکر کومه چي ستا به دا دنده تر صفا کاري خوبه شوي وي؟

ومي ويل هوو ولي نه بيخي زيات خوشاله شومه خدای دي خير درکړي.

ريس لاري او زه د ډاکټري کوتي ته ورغلم السلام مي ورته ووايي هغي هم راته وکتل او په ټيټ غر يي جواب راکړي خدای شته چي دې انداز يي زيات خوند راکړي تلوسه مي شوه چي خبري ورسره زياتي کړمه په شعبه کي چوپتيا خپره وه تر څو چي دا چوپتيا دهغي بنکلي او نازک اواز پدې الفاظو سره ماته کړه چي ويي ويل وبخښي تاسو څوک ياستي؟

زه ستاسو خدمتگار يم او نه پوهيرمه چي څه ورته وايي هغه کس يم چي دکوتي مخي ته مو ناست وي او خلک په نوبت سره تاته راولي.

هغي په کټکت سره وخندل بنښه سمه ده نو پوشومه مکر ته دلته څه کوي اوس خو بايد چي دکوتي مخي ته وي؟

هممم سمه ده اوس به لارشمه مکر ما غوښتل چي لومړي ستاسو سره معرفي شمه او خپله ډاکټره په بڼه توگه وپيژنم بيا به وروسته خپل کار ته ادامه ورکمه.

ويل بڼه نو سمه ده زمانوم حسينه دي او د طب پوهنځي څخه په اتمه درجه فارغه شوي يم او فکر کومه چي همدوره بسنه کوي زما پيژندنه.

هممم هوو بسنه کوي لارم او دشعبي مخي ته کښيناستم له جيب نه مي بلوتوت کوشکي وايستي او يوه غور کي مي کښنودي يوه ارامه او احساساتي سندره مي ورباندي ونيول.

ماښام شو او کور ته راغلو دا زيري مي په زينب باندي وکړي هغه هم ډيره خوشاله شوه او مبارکي يي راته وويل.

شپي او ورځي تيريدي ما هم له حسيني سره ښه عادت کړي وو کله به چي پوشوم چي نور ناروغان نه راځي نو شعبي ته به ورغلم او خبري به مي ورسره کولي هغه هم ډيره خوش اخلاقه او نرم مزاجه وه له ماسره به يي ډيري خبري کولي او ټوله ورځ به مو سره خندل کله به چي ماښام کور ته ولاړو نو په تليفون کي به مو تر ډيره وخته کيسي کولي يو بل مو ښه پيژندل.

په کومه ورځ چي به مو خبري ونکړي نو ځان به مي ډير يواځي او بي ارزښته احساسوي ځکه يواځني کس چي ماته ترټولو ملگرو او اقرباوو نږدې شوي وه هغه حسينه وه.

هغې هم بل خاص او ځانگړي ملگري نه درلودی نو ځکه يي ډير وخت له ماسره تيراوه.

نور نو څه ووايمه زما او حسيني ملگرتيا په مينه بدل شوي وه هغې زما لپاره هرڅه کول او ما د هغې لپاره.

پدې شپو او ورځو کي مي د ورور چلند هم لږ څه تغير کړي وه هيڅ يي د پخوا په څير راسره خورۍ خبري ټوکي او مسخري نه کولي يواځي به يي زما د ضروري خبري جواب په هو او يا سره راکاوه زه هم ډير نه شله کيدم ځکه ما مي د خپلو خبرو او رازونو لپاره حسينه پيدا کړي وه.

خو ظاهر به ځيني وخت په لاره او کور کي په تليفون کي ډيري اوږدې خبري کولي او تر خبرو کولو وروسته به ډير خوشحاله معلوميدي.

زما پکښي فکر شو چي دي ولي داسي چلند کوي.

نو يوه ورځ په روغتون کي دواړه ناست وو نو مي موقه برابره وليدل او ورته ومي ويل طاهره ته لږ څه بدل شوي يي د پخوا په څير نه يي چلند دي بدل شوي او ته په تليفون کي دومره زياتي خبري د چاسره کوي؟

هغه په غوسه راته وکتل، تا له څه وخت نه زما څارنه او پالنه پیل کړي ده؟
نه مطلب مي دا نه وو خو بس غوښتل مي چي په ستونزه دی پوښمه کيداي چي
زه درسره کومک وکولاي شمه.
هغه راته کتل بيایي بڼه په خوږه لهجه راته وويل وروره ولا څه درته ووايه زه
در څخه يوه هيله کومه چي هيڅ چا ته به نه وايي.
زه يي بڼه خبرو ته ځير شومه ځکه چي زه مي په خپل هدف کي کاميابه شومه او
ظاهر خپل راز راته ويلي.

هغه وويل وروره زه په يوه انجلي باندي ميين شوي يمه پخداي څه ووايم هڅه
کومه چي شپه او ورځ ورسره خبري وکمه او تول وخت يي په خوا کي و اوسمه
هغې راته ويل چي زما داسي ته خوبسيزی چي لږ خبري او ډير غوسناک يي.
ومي خندل دانو څنکه تا جوړول غواړي ايا دا غواړي چي ته ټوله کورنی ملگري
پريږدی او يواځي ددي سره اوسي او دا څوک ده ته يي راته وښايه زه به هم د
خپل ورينداری سره وپيژنم.

ظاهر، يا اوس يي درته نشمه بنودلای مگر د سم وخت په راتلو يي درته بنومه
خو هغه وايي چي يو کس ورته ډير مزاحمت کوي او بيخايه خبري ورته کوي
مگر زه به يي هغه کس خامخا معلومومه چي دا به کوم احمق وي که مي هر
وخت پيدا کړي نو په هغه ورځ به د هغه کس مرگ تر ژوند ډير خوښ وي.

ما په اوږه وټکاوه وا وا وروره څومره بڼه خو گوره چي کوم غم راته جوړ
نکړي سمه ده.

بيانو زه ورڅخه لارم او پخپل کار مي پيل وکړي .

يوه ورځ مخکي له شپي مور ته رخصت راكول سو زه او ظاهر دواړه يوځای
کور ته راغلو

، دروازه مو وټکول څو شیبی وروسته مي پلار دروازه خلاصه کړه السلام مو ورته وويلي او هغه يي هم جواب را کړي خو پلار مي نن بل ډول معلومیده هغه نوي جامي نوي پکړي او ډير بڼه چلند کاوه په خوله باندي يي خوږه مسکا خپره وه ظاهر ورته وويل ، بابا څه خبره ده نن ډير خوشحاله معلوميري،بابا وويل هوو تاسي راسي چي زموږ سره پدې خوشحالی کی شریک شي ما او ظاهر يو بل ته په حیرانتیا وکتل بیا د پلار سره یوځای لارو کله چي دکوتی دروازي ته ورسیدو نو هلته دوي درې خپلی نابله او اضافه وي دکوتي پرده مي ور پورته کړه لومړي مي پلار بیا ورور ورپسی زه ورننوتم گورم چي درې کسان نابله ناست دي موږ ته ولاړ سول او ستري مسي مو وکړل، بیا مي پلار وويل دوي د زينب لور غوښتلو ته مي راغلي دي موږ درې واړه ډير خوشحاله سوو او دهغوی سره مو پدې اړه ډيري خبري هم وکړي بیا هغوي وويل نور نو موږ څو لخيره بیا به سبا لخيره راشو تاسي هم ورباندي فکر او مشوره وکړي زه دهغوي سره تر دروازي لارم او هغوي مي په زیات درناوي او عزت سره رخصت کړه.

دزينب کوتي ته راغلم گورم چي هغه په داسي حال کي ژاري چي خپل سر يي په زنگنو باندي ايښی دی او کرار کرار اواز يي زما د راتلو په سبب ودریدی او سر يي راپورته کړي سترگي يي په اوبنکو ډکي بانوگان يي په اوبنکو لامده وه،ورغلم څنگ ته يي کښيناستم ورته مي کړه،څه شوي دي بابا کوم څه درته ويلي دي او که بله ستونزه ده؟

هغې په ژرغوني او ريزديلي اواز وويل، وروره بابا مي هغه خلکو ته په زور سره ورکوي زه دانه غواړم چي اوس واده وکړم بابا ته مو څو ځلي وويلي مگر هغه زما خبره هيڅ نه مني او وايي چي انجلی دبل دکور وي خو زما دا ځاي ندی خوښ نوري خبري يي بیا په ژرا کي ورکي شوي او په سلگي سوه اوبنکي يي دسترگو څخه په سرو او سپينو بارخوگانو وڅڅيدي مگر هغی یی د پاکولو ځواک نه درلود، ماته ډيره زیاته غوسه راغله اواز مي په زوره سو هيڅوک نسي کولاي چي بيله ستا دخوښي دی واده کړي او نه څوک حق لري، زه ځمه او همداوس د بابا سره خبري کومه ولاړ سوم دکوتي ددروازي په لوري په چابکي روان سومه

هغي ژر سر اوچت کړي ويي ويل زبیره ودریره ودریره زه هم ودریدم مخ مي ورواړوي هغي وويل هيله کومه دبایا سره په سمه سر خلاص که دنرمی څخه کار واخله جنجال مه ورسره کوه، پدې وخت کي طاهر راغلی ويل داڅه حال دي ولي چغي وهي څه کیسه ده؟

زینب ورغلل طاهر يي له لاس څخه ونيوي او د کوتي پای ته يي بوتلي ماته يي هم اشاره وکړل زه هم ورغلم هغي مور دواړه مخاطب کړو وه يي ويل گوري زه تاسي ته زما ه مور جاني امانت یمه تاسي نشي کولاي چي زما بي له خوبني مي کوم چاته د پیسو په بدل کي ورکړي طاهر ورته کتل او خاموش وو زینب ډيري خبري وکړي ترڅو چي مور دواړه يي تر احساساتو لاندي راغلو طاهر وويل هغه خو سمه ده مگر ستا ولي دا سړي ندي خوبن څه ستونزه لري؟

هغي طاهر ته کتل ډیره معصومه معلومیده ما په غيرکي ونيول او په سينه پوري مي جوخته کړه هغي هم زه ونيولم ورته مي کړه ايا ستا کوم بل څوک خوبن دي هاا؟

هغي سر پورته کړي او هوو يي وويل.

طاهر، څوک دي هغه څومره دي شتمني لري او کنه؟

طاهر ته مي وکتل، لږ صبر وکه انجلي خبرو کولو ته پريزده هغي ته مي وويل هله نو مور ته يي را وپيژنه چي هغه څوک دي؟

زینب: تاسو خو به راته نه په غوسه کيري هاا؟

طاهر، نه داته څه وايي څوک دي راته ووايه؟

هغو ويل چي يوسف دي زما سره په مکتب کي راسره دي مور يو اوبل ډير خوبنو او غواړو چي په راتلونکي کي واده وکړو.

طاهر ته مي وکتل د هغه دمخ قیافه بل ډول شوه ولاړ شو او له کوتي څخه ووتی، ومي ويل زه د طاهر سره په دي اړه خبري کومه مگر ته هیچا ته په دي باره کي څه مه وایه سمه ده.

لاړم او خپل کوتي ته راغلم دطاهر سره تر ډيرو خبرو کولو وروسته مي هغه په دي قانع کړي چي زينب واده د يوسف نومي کس سره وشي .

سهار روغتون ته لاړم يوه کافي مي د خان او يوه مي د حسيني لپاره واخيستل ورغلم او مخي ته يي کښينستم ستري مسي مو وکره هغي وويل:ته څه پوشوي چي زه کاپي غواړم ولاچي زما هم ډيره هوا ورته سوي وه.

همم داسي نو کيداي شي چي ستا يوڅه ته ضرورت وي او ورباندي پونشم؟

سري شوندي يي سره جدا شوي او سپين غاښونه يي بنکاره شوه ويي خندل، ويل ته سم ليوني يي.

لږ څه چف وو بيا ما وويل چي حسيني غواړم چي ستا له کورني سره معرفي شمه ستا څنگه خوبنه ده؟

حسینه، چوف او په فکر کي شوه بيا يي په خندني لهجه وويل اوس لاهم وختي دي ته صبر وکه ولي داسي تلوار کوي؟

زبير، ته خو پوهيري چي زما ورور طاهر څنگه انسان دي هغه دانه خوبنوي چي زه د يو نابلده انجلي سره خبري وکړم او هره شيبه ور سره اوسم.

حسینه: سمه ده د سم وخت په راتلو به تا هم د خپلي کورني سره وپيژنم مکر د اوس لپاره نه کيري هيله کوم مه شله کيري.

سر مي وبنوراوه سمه ده چي هر ډول ستا خوبنه وي.

مانبام شو او کور ته لاړو.

تر ډوډي خوړولو وروسته مي زينب ته پام شو چي مخ يي لږ څه سور شوي دي ومي ويل چي دا څنگه وشو؟

هغي ويل چي دا مي پلار په چپلاخه ووهم ددي لپاره چي زه د هغه بل کس سره کوژده نکوم.

طاهر ته مي وکتل، دا اوس ځنگه انسان دي چي په خبره نه پوهيري کله چي د يوچا يو کس خوښ نه وي نو په زور او جبر خو نشو کولاي چي هغه ورته واده کړو زينب لاره ووتل مور هم تر څه وخته ويښ پاتي وو بيا ويده شو.

سهار کله کي هور کار ته تلو نو زينب مي راته په مخ کي ودریدل وه بي ويل وروره ما نن د يوسف دوي کورنی راغوبنتي ده او هغه راځي که کيدلای سي نو ته يا طاهر نن غار ته مه ځي هيله کوم.

طاهر ته مي وويل هغه ويل چي ته مه ځه ما کي فکر وکړي چي هلته خو حسينه يواځي کيري او زما دنده به څوک مخ ته وري نو مي طاهر ته وويل نه وروره زه ځمه بلکي ته مه ځه او دلته پاتي شه.

هغه په غوسه وويل چي يوځلي مي وويل چي پاتي شه نور نو مشوري مه راکوه. ما هم بله خبره ونکړه او بيله کوم دليله پاتي شوم طاهر هم لاري .

تر لسو بجو پوري انتظار ومه هر کله مه چي زينب وليدل هغه به د يوسف سره په تلفون کي خبري کولي قسم دي په ټوله وينه به مي په جوش راغله ځکه چي هغه پردي نارينه وو او دي بيله کوم خنده ورسره ازادي خبري کولی.

خو بيا چي به مي حسيني ته فکر وکړي چي هغه هم زما لپاره پردي ده او زه ورسره خبري کومه نو ډير به خپل ځان ته وشرميدم او خاموش به شومه.

په لس بجي باندي ميلمانه راغلل نو د افغانانو ميلمه پالني دي خدای خیر پيښوي په کور کي چي هرڅه وه هغه که ددوي خوش يا نا خوښه وه ټول مو ورته مخي ته کيښودل دچا به يي په ليدلو باندي اشتها وسوځيدل خير نو دا زمور د افغانانو دود وو هغوي هم د باندار او خبرو په منځ کي وويل چي مور مو د زينب لور د غوبنتلو لپاره راغلي يو ما وويل چي ما هلک ندي ليدلي تاسو هغه ندي راوستلي؟ هغوي ټولو وخنډل يوه کس ته يي اشاره وکړل ويل دا هلک يعني زوم دي بنه سم يي وگوره.

ما چي ورته وکتل هغه د ډير شرم څخه سترگي لاندي اچولي وي جگ نري او ستايلش ځوان وو.

کتاب مي يوو خواته کينودي ومي ويل حسيني تروري ته خو هم پخداي چي هيڅ د افغانانو په لوري نه ځي يو گيلاس اوبه يا کاپي خو راته راوړه بيخي مي ستوني د کتاب په ويلو باندي وچ شو.

هغي وخنډل او لور ته يي غږ وکړي يو گيلاس فلتر اوبه يي مخي ته کينودي بيا يي مور ورته وويل چي يوه کاپي هم ورته راوړه هغي ماته بد بد وکتل او لارل پخلنځي کي درب دروب شو فکر مي وکړي چي يو ديگ په ځمکه ولويدي حسيني ته مي وکتل او ومي خنډل هغي هم زما سره يوځاي وخنډل تر اوبو څښلو وروسته مي بيا کتاب ته ادامه ورکړه ليکل شوي وو.

تر ډيرو خبرو او اترو وروسته مور هوكړي ته ورسيدو او زينب مو په دوه لکه افغانی باندي يوسف ته په نکاح کي وکړه ټول ډير خوشحال وه او ويل يي چي سبا لخيره به ددي کوژدي په سبب يوه ميلمستيا ونيسو او ټول خپلوان مو خبر کړئ مور هم ومنل او هغوي لارل.

زه لارم او زينب ته مي دا زيري واوروي د هغي زړه ته نه لويدل نو د ډيري خوشحالي څخه يي ژړل ما ورته وکتل زه هم ډير خوشحاله وم ځکه ما د زينب په مخ کي يوه داسي خوشحالي وليدل چي يو ميين د بل ميين څنگ ته ورسيري څومره هغه په خوشحال کيري او څه احساس کوي په دي خبره زه ډيربنه پوهيدم ځکه ما هم د حسيني سره همداسي شيبه په فکر کي راوستلي وه فکر مي کوي چي زه به هم همداسي لکه زينب خپلي ميني ته ورسيرم .

مازيگر وو چي روغتون ته لارم که گورم زما دندی په ځاي هيڅوک نسته ورغلم د حسيني کوټي ته دننه شوم کله چي دننه شومه طاهر هم هلته ناست وو او حسينه د طاهر په څنگ کي ناسته وه دواړو ته چاي په ميز باندي پرته وي حسيني ويل په خير راغلي دهغي د خبري جواب مي ورنکړي طاهر ته مي وويل ته دلته څه کوي ها؟

ولي دلته د راتلو لپاره بايد ستاخه اجازه واخلم؟

څنگه سوه زينب مو څنگه کرل؟

ومي ويل هغه مو لخيره يوسف ته کوژده کرل.

حسینه ولاړه شول او زه يي په غيره کي ونيولم مبارکي يي راکړل خدای شته چي د طاهر په مخ کي ډير وشرميدم حسيني ته مي په سترگو کي اشاره وکرل چي دا ته څه کوي؟

خو هغي طاهر هم په غير کي ونيوي مبارکي يي ورته وويل.

زما له ډيري غوسي څخه مخ سور او شين شو خو هيڅ مي ونه ويل طاهر ته يو زنگ راغلي او هغه بهر ووتي.

حسيني ته نږدی شومه له موتي مي ونيول په کوچ مي کښي ناول ورته مي کره هغه دي نو ولي په غير کي ونيوي ها هغه ستا څه کيري؟

هغه دا نږدی سوه سترگي يي زما سترگو کي بنخي کړي او په گيله منه او مينه ناکه لهجه يي وويل هغه پريرده ستا څه کيرم؟

دي خبري يي بيخي گونگي کرم په داسي اواز مي ورته وويل چي احساسات او مينه پکي نغښتي وه حسيني ته ولي نه پوهيري زه ستاسره هغه ډول مينه لرم چي د زړه څخه راوځي او روح ته ننوځي په داسي کارونو باندي دی ما غوسه کوي ته بايد يواځي زما سره واوسي.

هغه په داسي حال کي چي خپلي څوکي ته روانه شومه وويل بل کيم امر نلري، زما خبره يي سرف نظر وگرځول.

زه هم په څوکي کښيناستم نه امر نلرمه خو يوه هيله لرم.

څنگه هيله؟

سبا زما د خور د کوژدي په وياړ ميلمستيا ده ته هم بايد راشي.

هغي لور وکتل فکر يي وکړي رته يي کړه مگر زه نوي جامي نلرم.
جامي به پيداشي خو چي ته يي ومني.
سمه ده نو سبا لخيره به درشم ځکه چي ستا خبره په ځمکه نشمه غوځولاي.
همم کاش چي زما هره خبره دي منلای.
اففف تا بيا پيل وکړ ورشه او ناروغان راته راوله.
زه هم لارم او خپل کار ته مي دوام وکړي.
ماښام شو او کار رخصت شو حسيني ته ورغلم ورته مي کړه رايه چي نن زه
درته جامي واخلم هغي ونه منل چي نشمه کولاي ستاخه جامي واخلم ځکه چي
ستاسو خپل اقتصادي وضعيت بڼه نه دي.
خو ما ډير تينگار وکړي او راضي مي کړه.
هغي ويل چي سمه ده دا يو ناروغ لاهم گورم بيا به لار شو.
زه هم ژر لارم او د حسابي اداري څخه مي خپل فيشکي يعني د رواني مياشتني
معاش او پيسي واخيستي ترڅو حسيني ته جامي واخلم.
يو ملگري چي رضا نوميدې هغه موټر درلودی نو هغه ته ورغلم ومی ويل ياره
نن دي موټر زما په کار دي کولاي شي چي رايي کړي؟
هغه ويل ولي نه کيلي يي راکړي، زه او حسينه په موټر کي وو چي طاهر راته
زنگ وواهه.
چيري يي چي ورک يي رايه کور ته ځو ناوخته دي.
ومي ويل زه نن لږ څه ناوخته درځم د ځان لپاره لږ څه سودا کومه.
تليفون يي قطع کړي مور هم د کاليو دوکان ته لارو هلته ډول ډول جامي وي يوه
تر بلي بڼکلي وي يوه توره جوړه مي حسيني ته ورکړل چي ته دا وگوره ستاسره
سمه ده که نه؟

تر ډيرو جوړو کتلو وروسته مو همدا توره جوړه خوښه کړه دوکاندار ته مي وويل چي قيمت يي خودي؟

هغه ويل اووه زره افغانۍ، زه هيښ پيښ ودرېدم ځکه زما ټولي پيسي نهه زره وي فکر مي نه وو کړي چي دومره قيمته جامي دي هم وي نو ددی لپاره چي ونه شرميرم پيسي مي دوکاندار ته ورکړي او حسينه مي موټر ته پورته کړل ډير مي طبيعت خراب شو ځکه چي طاهر به پوښتنه راڅخه وکړي چي دومره پيسي دي په څه ورکړي دي او زه به بي ځوابه يم.

بل دوکان ته راغلم د ځان لپاره مي خپلي او ځيني نور شيان خوښول چي حسيني وويل ته هم تور رنگ شيان واخله ځکه ستا سره تور رنگ ښه ښکاري .

په ځان کي شرمينده شوم ومي ويل سمه ده چي ته غواړي نو وا به يی خلم دوکاندار وخنډل ويل دادی څه ده؟

زه غلي شوم نه پوهيدم څه ووايم خو زما په ځاي حسيني ځواب ورکړي خاوند می دي ولي دي پوښتنه وکړل؟

دوکاندار: نه بس همداسي پوښتنه مي وکړل خدای مو هميشه خوشحاله لرله.

د دوکاندار حساب مي خلاص کړی او حسينه مي کور ته ورسول.

کتاب مي يوه طرف ته کيښودي حسيني ته مي وکتل ولا تروري ته خو په زبیر ډيره گرانه وي.

هغی راوکتل لکه چي زما خبره يي ډيره خوښه شوي وي ماويل چي تروري ايا په تا هم زبیر همداسي گران وو لکه هغه چي څومره ستا ستاينه او صفت کړي دي؟

هغه ويل چي ولا نه پوهيرم خو زما يواځني مقصد د خپل غچ اخيستل وو کي تر اوسه پوري هم ورباندي پښيمانه يم ما هيڅکله دا فکر نه کوي چي زه به په زبیر باندي رښتيا هم ميينه شمه او د زړه د تله به ورسره مينه ولرم اواز يي ژرغوني شو او چوف شوه.

ما هم ساعت ته وکتل د شپي اوه بجي شوي وي حسيني ته مي وويل زه نور ځمه بيا به وروسته لڅيره که چيري ما فارغه وخت پيدا کړي رابه شم .

هغي ويل چي ولي سبا نه کيږي؟

نه سبا خو زه خپل کار ته ځمه ځکه چي نن هم نه يمه تللي فکر مي کړي وو چي نن به دا کتاب پاي ته ورسوم مگر ونشو.

هغي ويل چي خير سبا هم راشه ستا د غار کي څومره پيسي د ورځي کيږي هغه به درکړم مگر سبا راشه.

فکر مي وکړي هغي ډير په هيله مند نظر راته کتل مگر ما نشو کولاي چي سبا دي هم له کار څخه پاتي شمه ځکه په لندن کي زموږ مشر ريس ډير خودغرضه سږي وو هيڅ يي د چا ستونزي ته نه کتل نو هي وويل سمه ده سبا که چيري فارغ شوم نو به راشم د اوس لپاره د خداي په امان کتاب مي ورته په ميز کيښود روان شومه کله چي د دروازي څخه وتم نو شا ته مي وکتل هغه کتاب ته ډير په مينه کتل لکه کي هيڅ يي نه غوښتل چي طاهر او زبير ته دوکه ورکړي.

زه هم لارم خپل کور ته چي هلته گون برت چي د روسي څخه وو همدلته مو يوه کوټه په دواړو نيولي وه ناست وو بنه راغلاست يي راته وويلي ويل يي ياره ولي دي دومره ځنډ وکړي؟

وروره ولاچي اوس مي هم زړه نه راغوښتي خو څه وکړم مجبوره شوم.

هغه وخنډل ويل يي چي ولي د هغي بنځي لور خو دي خوښه شوي نده؟

ومي خنډل نه وروره هغه کتاب ته مي ډيره تلوسه ده چي پوره يي ووايم چي دا په اخير کي څه شوي دي او زبير څنگه دوکه او دومره غريب شوي دي؟

ډوډي مو وخورل لس بجي شوي وي چي ويده شوو.

سهار وختي راپورته شومه ځکه چې موبایل مي الارم راته ووهي ساعت ته مي وکتل پنځه نيمې بجي وي مگر زما څخه مخکي جون برت الارم بند غږي ويل ياره ورشه لمونځ دي وکړه .

زه هم پاتيدم لمونځ مي وکړي باور وکړي کي بيخي ټينگ يخ وو غابونه مي د يخ له لاسه سره ټک ټک کاوه اوه بجي شوي وي چې جون راکنينستي ناشته مي ورته چمتو کړي وه راغلي او ميز ته کبيناستي ويل يي ياره تاسو مسلمانان هم عجبه ياست په دي يخ کي څنکه کولاي شي چې سهار دومره وختي پاڅي او په اوبو باندي ځانونه لامده کړي؟

په داسي حال کي چې شيدې مي گيلاس ته اچولي ومي ويل جونه مور ته خداي همدومره توان او طاقت راکړي دي مور ته يي په همدی لمونځ کي د زړه سکون ارامي او خوشحالي راکړي ده خير ته نو کله په دي خبرو پوهيزي هرکله چې وو زه دي خامخا مسلمان کومه انشالله.

جون هم وويل انشالله.

ههه ومي خندل بيشکه داغسي زما او زما د خداي تکلا ره اختيار کړه بيا وگوره چې څومره نيکمرغه کيږي؟

دواړه راغلو او په کار کولو مو شروع وکړل تر غرمي ډوډي خوړلو وروسته يس راغلي او ويل يي کي نور نو رخصت ياست ځکه ځيني ستونزي مو به يو بل شرکت سره پيداشوي دي هغه مل کوو او بيا وروسته په کار شروع کوو ډوه هفتي يي رنستي راکړل او د هغه تر څنگ يي زمونږ د تيرو شوو ورځو پيسي هم راکړي.

گون ته مي وويل چې هله رايه ژر کوه.

هغه وي چې چيري څو ؟

د حسيني کور ته ځي رايه نو هله.

هغه هم قانع شو او دواړه راغلو د حسيني سره مو ستړي مسي وکړل او تر اوږدو خبرو مولو وروسته مي وويل هله نو کتاب راوړه چي وه يي لولم.

حسيني وويل سمه ده مگر تر ما خو ستا ورته تلوار چي ولي؟

ههههه ولاچي ډيره بڼه کيسه مو ده.

هغه هم لاړل او کتاب يي راوړي ماهم بي له ځنډه ورباندي شروع وکړل ليکل شوي وو.

دانو هغه ورځ وه کي د زينب خور مي کوژده کيدل په تياري او چمتوالي بوخت وو ظاهر هم نن رخصت اخيستي وو په دواړو مو کار کاوه کور مو بنکلي کړي. ما بنام شو او ميلمانه هم راغلل ټول ډير خوشحال ول مگر زما سترگو حسينه لتول زنگ مي ورته وواهه هغی ځواب راکړي ويل يي چي ولي نن دي بيخي ژر و ياديدم؟

همم مي وکړي ومي ويل ولا نن خو مي هيڅ ليدلي نه يي چيري يي ها غواړم چي ودي وينم؟

هغي ويل چي ستا د خور په څنگ کي يم، تلفون زينب ته ورکړه.

سلام يي راکړ تر ځواب ورکولو وروسته مي وويل زينب جاني گوره حسينه په يوه بهانه دروازي ته راوله چي کوم څوک مو ونه گورئ هغي هم ومنل.

دروازي سره ولاړ وم چي ږغ شو زبیره زبیره!!!

ماويل دغه يم هغه زينب وه ويل دادي ورينداره مي درته راوستل زه نور ځمه ماويل سمه ده.

حسینه بنکاره شوه په توره تياره کي يي ډيوه شمع په لاس مي نيولي وه توره جوړه يي په تن وه داسي معلوميدل لکه چي د شپي په تور اسمان کي سپينه او پوره سپوږمي ځليزي د ډيوې نڅاکوونکو لمبو يي نور هم دنبايست فيصدي لوړول هغي يو ډول سينگار کړي وو چي زه يي په الفاظو کي نشمه بيانولي بيله

دی کی بله خبره ورته وکرم لاسونه می تری تاوو کره خانته می راجوخته کرل
او تر نرمو او ورینمینو لاسونو می و نیول.

نه پوهیدم کی څه وکرم غوښتل می چی کاش چی هر وخت دومره راته نبردی وی
او ما خپل روح ستا دنایست او جمال په ویالی اوبه کولی.

همداسی دواړه ولاړ وو یو اوبل ته مو په ډیر ځیر او دقت سره کتل ناڅاپه ظاهر
راغلی.

زه یی په اوږه وټکولم ویل ته څه کوی ها؟

ما ژر د حسینی لاسونه ایله کرل سر می لاندي کرل ومی ویل هغه حسینی
غوښتل چی زه ورته کوم څه راوړم حسینی ته می وکتل او په سترگو می اشاره
ورته وکرل هغی هم په ډیر کمال سره همم وکړی او د نورو خبرو په کولو سره
یی ظاهر ته قناعت ورکړی چی زه هلته بی له کوم دلیله نه ومه تللی.

بیا زه او ظاهر لاړو د نارینه وو سره ناست وو تر څو چی ټول خپلو کورونو ته
لاړل.

پلار می ډیر په غوسه وو ځکه کی داغه ځای دهغه نه وو خوښ مگر زه او
ظاهر په دواړو هغه راگرځولی وو.

کله چی ویده کیدو ظاهر راته وویل چی زبیره د حسینی څخه لیری گرځه څو
ځلی می نور هم درته ویلی وو مگر ته نه سړی کیری.

ما توس په سر واړوه د ظاهر خبری ماته تکراری وی او بنه مست ویده شوم.

سهار بیا لاړو خپلو دندو ته حسینی سره می ولیدل د هغی سترگی لږ سړی وی
پوښتنه می وکرل چی دا ولی؟

په ځواب کی یی وویل چی ټوله شپه نه یمه ویده شوی ځکه محفل ډیر ناوخته پای
ته ورسیدی نو خوب می ډیر کم وکړی.

ورمخکي شوم ورته مي کړه زه دي له سرو سترگو قربان شم رغ به دي کړو وو
چي ته مي په موټر کي کور ته رسولي وي.

نه هيڅ اړتيا نه وه ځکه چي د همدې ميلمستيا لپاره خو هلته تللي ومه.

ماويل چي بڼه سمه ده.

زړه نا زړه مي ورته وويل چي حسيني ته د جمعي په ورځ فارغه يي چي يو ځاي
ميلي ته لار شو؟

هغی په حيرانونکي نظر راته وکتل ويل دا خبره نو له کومه شوه؟

نه که چيري ستا خوښه نه وي نو.. دخبرو په مينځ کي يي وويل زبیره! که چيري
زما خوښه نه وي لاهم زه درسره ځمه.

له ډيري خوشحالي نه وي ميز په سوک وواهه او يس مي وويل هغي وخنډل او له
ځان سره يي وويل ته ليوني يي، زه هم د نورو خبرو پرته له شعبي څخه ووتم او
خپل کار ته مي دوام ورکړي.

که گورم چي رضا له لاري څخه تيريدي رضا هم د اطفالو څانگي لوي متخصص
ډاکټر وو خو زما ټينگ ملگري هم وو نو مي ورباندي رغ کړه رضا رضا!

رضا راته وکتل او زما په وړاندي راغلي ويل يي چي بيا څه خبره ده؟

دده د خبري څخه راته معلومه شوه چي سري لږ څه خسته غوندي دي نو مي
وويل نه اوس يي وخت ندي نشمه درته ويلي، هغه بد بد راته وکتل وريځي يي
پورته کړي ويل ته خو راخبر يي چي زما نيمي خبري نه خوښيري نو هله ژر
کوه پوره خبره راته ووايه چي انديښنه مي ورکه شي.

ما هم بي له کومه خنډه ورته کړه رضا، سبا خو جمعه ده نو ستا موټر مي پکار
دي ځکه چي زه او حسينه ميلي ته ځو.

هغه چي په ځينو فورمونو باندي لگياوو ددی خبري په اوریدو يي غوړونه شک ونيول او د سترگو تر کونجونو يي وکتل ويل ډير وران ئي په هغي خو زه يوه مياشت پسي ومه کي خبري يي هم نه راسره کولي او ستا سره ميلي ته ځي؟ په تنظيه لهجه مي ويل وروره زه خو جادوگر یمه.

هغه د ډایلوگ په قسم وويل موټر خو مشکل نلري ستا په خدمت کي دي مگر زما شرط دادي چي ددي ميلي يو غري به زه هم یمه.

غټه ساه مي واخيستل شاه او خوا مي وکتل په خف اواز مي وويل سمه ده مگر ددي خبري څخه بايد ظاهر هيڅکله خبر نشي.

هغه په اوږده وټکولم ويل بي غمه اوسه او روان شو.

زه هم خوشحاله شومه او د گمعي د ورځي انتظار مي کوي چي څه وخت به د حسيني سره يو ځاي وخت تير کړم.

خير خو دا شپه او ورځ ددي سره چي ډيره اوږده وه بيا هم تير شول او د جمعي ورځ راورسيدل سهار وختي مي زنگ ووايه او رضا مي د کور مخي ته راوغوښتي هغه هم راغلي د ميلي سامان مو له کوره څخه وباسي موټر کي کښيناستو او مخ د حسيني په کور روان شوو هغه مو هم موټر ته راپورته کړل هغي ماته وويل چي تا خو نه وو ويلي چي رضا هم له مور سره ځي؟ ما ويل چي څه توپير لري اوس خو دادي خبره شوي.

ددي خوا چي تلو نو موټر رضا چلاوه يوي ليري او اطرافي سيمي ته لاړو چيري چي نه ي

ډير انسانان ول او نه هم بير بار.

ځکه دلته مور د هيڅ چا تر پوښتني لاندي نه راتلو چي ويلي يي وي چي حسينه مو څه ده او دلته څه کوي؟

بنه مو ساعت تيري وكري مازديگر وو چي ما وويل نور به نو لار شوو حكه تياره خپريري او بنار هم ليري دي.

رضا ويل چي لږ به نور هم تم شو حكه له ډيره وخته وروسته داسي ازادي هوا ته راغلي يو هيڅ مي زړه نه غواړي حسيني هم د رضا خبره تاييد كړل، زه غلي شوم او ددوي په خوبه زه خوبن شوم.

ما بنام شو لمونځونه مو هلته وكړل او موټر ته پورته شوو رضا ويل چي د شپي زه موټر نشه چلوي نو ته يي روان كړه زه هم ور پورته شومه او حركت مي وركړي.

حسینه او رضا دواړه د شا سیت ته پورته شوي وو، ما هم موزیک او مستي سندري لگولي وي او ددي دنيا څخه په فکر او خيالاتو كي بيخي ليري تللي ومه. د موټر سرعت هم ستنه د سل څخه اړولي وه.

ناڅاپه مي د مخ په لور هينداره كي وكتل دوي دوو خبري كولي او دواړو ډير زيات خندل ماته هم د حسيني خندا ډير خوند راکاوه خو د رضا سره مي پدي كي بخيلي راغلل حكه حسينه ماته ډيره گرانه وه.

خو هيڅ مي ونه ويل، موټر روان وو او لاره يي لنډول خو ما بار بار په هينداره كي دوي ته كتل ومي ليدل چي رضا د حسيني د يوي پيني سره خپل لاس تچ يا لمس كوي بنه مي سترگي ورته كښ كړي چي په تيروتنې سره به وي خو هغه دا حركت هر واري تکراروي چي د حسيني دپيني څخه به يي لاس ووهي او خندل يي.

ماته جالبه داوه چي حسيني هم د هغه ددي حركت په وړاندي هيڅ عكس العمل نه بنودي او هغي هم ورسره خندل ما هم تر يوه وخته پوري صبر كړي وو خو سري بيخي تر حد واوښتي او هڅه يي كوله چي حسينه بنكل كړي مخ يي ور نږدی كړي خودهغي خندا ودريدل او خپل مخ يي د هغه ناولي څخه ليري كړي زه لږ څه ډاډه شومه چي هاا دي حسينه يي دي بد اخلاقي ته نه پريږدي مگر

رضا خپل نا وړه حرکتونه بيا هم تکراروله چي کله به يي د حسيني دپښی څخه يا هم د غاړي څخه په يوه او بله بهانه لاس ووهي او هڅه يي کوله چي حسينه د هغه په دام کي راشي.

مگر ما موټر ورو کړي او بلاخره مي وردراوه.

له موټر نه بنکته شوم او د رضا دروازه مي خلاصه کړل ورته مي کړه رضا اوس نو ته موټر وچلاوه ځکه چي زه ستري شومه.

هغه ويل نه وروره زه د شپي لاره نه وينم ته ورسه او مور ورسوه، ما حسيني ته وکتل خو د هغی له سترگو څخه پوشومه چي هغه هم دغه غواړي چي زه موټر وچلوم.

نو بيرته لارم او موټر مي روان کړي.

هيڅ مي طبيعت سم نه وو موزیک مي بيخي بند کړي او د موټر هينداري مي ټولي بندي کړي او پورته کړي ترڅو په اساني سره ددوي دواړو ټولي خبري واورم.

مگر دوي دواړه غلي ول او هيڅ يي نه ويل تر لږ مزل کولو وروسته مي ورته وکتل چي رضا د حسيني په ځيکر سر ايښي دي او ځان يي په خوب اړولي دي. نور مي نو تر واک ووتل موټر مي ودروي او درضا خواته ورغلم ماويل چي در پورته شه او موټر روان کړه.

هغه بد بد راته وکتل ويل ته مي نه ويني چي زه په څنگه خوند سره ويده وم ولي دي راکښينولم؟

له ډيري غوسي می رغ کښيناستي ورته مي کړل، هله پاڅه نور مي عصاب مه خرابوه موټر روان که هله نوو.

هغه زه تيله کړم زه لارم او په يوه ونه کي مي سر ولگيدي او بيهوشه شوي ومه.

کله مي چي سترگی خلاصي کړي گنځ ومه او سر مي راباندي څرخيدی ژر راپورته شومه او موټر ته راغلم که گورم موټر کي هيڅوک نشته.

شا او خواه مي وکتل هيڅوک نه تر سترگو کيدل د موټر دروازی هم خلاصي پاتي وي او د حسيني يوه څپلي هم پاتي شوي وه.

ډير نا رame شومه نه پوهيدم چي څه وکړم او پدي شپه کي دوي چيري ولتوم ژر د موټر شاته لارم چي ځيني اوازونه مي تر غورن کيدل مرسته مرسته!!!

زه هم د برغ طرف ته په منډه ورغلم ومي ليدل چي رضا په حسيني پسي منډي وهي او هغه ورڅخه ځغلي په ونو او بوټو کي يي سمې منډي هم نشوي وهي.

نو ماهم ورپسي منډي واخيستي او ناري مي وهي چي رضا ودريرده ودريره! خو هغه کله زما خبره اوريدل.

يوځاي حسينه له ستريا څخه ولويدل او رضا ورپسي ورسيدې نو يي د حسيني په بي عزته کولو شروع وکړل او حملي يي ورسره وهي څنگه چي هغه بنځه وه نو د نارينه زور يي نه درلودې خو رضا لکه هغه وحشي ليوه چي گيدرې ليدلي وي په يوه حالت کي يي نه پرېښودل او شيطان يي په دماغ باندې مسلط وو.

په حسيني باندي يي د جنسي تيري هڅه کول چي زه هم ورپسي ورسيدم له اورو مي ونيوي او ورته مي کړل رضا صبر وکه ته څه کوي کولاي شو خبري وکړي؟

مکر هغه بيله کومي خبري په خوله باندي په سوک ووهم او هلته يي وغورځولم ځکه رضا په جسم او بدن تر ما قوي او پياوړي وو نو مي شااو خواه وکتل يو لوي بوټي مي په لاس راغلي د ځان سره مي وويل چي دي خو هغسي هم په خبره او په سمه نه پوهيري نو ونيسه همدا يي وخت دي سمدلاسه مي پري واري وکړي او په سر مي وواهه له واري سره يي لويه چيغه وکړه ما هم څو واري نور ورباندي وکړل او سم مي ورته سر غورمه کړي هغه هم هلته بي حرکته پروت وو حسيني ته مي وکتل هغه ژړل او جامي يي ټولي څيري څيري شوي

وي مامي خپل پټو ورباندي خور کړي او روانه مي کړل خو هغی د ډيري وحمه خبري نشوي کولاي موټر ته راغلو اوبه مي ورباندي وڅښلي لږ وخت وروسته بيداره شوه په ژړا يي زه په غير کي ونيولم وه يي ويل چي رضا څنگه ؟
ماويل چي فکر کومه هغه نور مړ شو ځکه سر مي ورته وکوتي.

ماورته وويل چي تاولي په موټر کي د هغه سره خنډل او خبري دي ولي ورسره کولي؟

هغي ويل چي زه څه پوهيدم چي دي به داسي وحشي زناور وي ماويل چي هغه ستا له پښي څخه لاس وهي او تا هغه ته هيڅ نه ويل؟

هغي بلکل داخبره راسره ونه منل او ځان يي بلکل بي خبره وښودي خير ماهم نور تکليف ورنکړي او خوشي مي کړل ورته مي کړل چي گوره اوس خو چي هرڅه کيدل وشول نور نو هيچا ته برغ ملره پام کوه چي د رضا او زما په اړه کوم چا ته څه ونه وايي.

هغي هم سر وښور او زما خبره يي تاييد کړل.

ما هم سمدستي ظاهر ته زنگ وواهه او هغه مي يوه غره ته چي زمور بنار ته نږدي وو راغوبنتي او په تليفون کي مي ټوله کيسه هم ورته وکړل هغه ويل چي سمه ده زه درځمه چاته حال مه وايي.

موټر ته وختو حسيني ته مي وکتل هغه ډيره ويريدلي وه شوندي يي رپيدی او ټول بدن يي ريريدی ما تصلي ورکړل او ومي ويل چي هيڅ هم نه کيږي مگر ته کوم چاته ونه وايي چي ما رضا وواژه.

هغي ويل چي سمه ده نه وايمه.

ماهه موټر ته حرکت ورکړي سهار تازه لمر راختونکي وو چي د غره لمني ته ورسيدو حسينه مي په موټر کي کښيناول او زه لارم د غره سر ته وختم هلته ظاهر هم راغلي وو او زما په طمعه ناست وو که گورم حسينه هم راپسي راغلل

طاهر کي هغه وليدل ور منڊه يي ڪرل او په غير کي يي ونيول هغي هم په غير کي ٽينگ ونيوي.

ما ورته ڪتل خو ڇه مي ونه ويل.

طاهر له حسيني ڇخه وپوڻنٽل ڇه شوي دي ته ولي په داسي حال کي يي؟

هغي وويل چي دا زبير زه ميلي ته بوتلم او هلته يي په ما باندي جنسي ٿيري وکري او دي حال ته يي ورسولم بيا يي راته وويل چي طاهر ته ووايه چي دا هرڇه رضا وڪرل.

طاهر ماته وڪتل او په غوسه يي وويل احمقه تا ڇه ڪري هااا په سوک يي ووهلم او يو دابن يي په خوله کي راته مات ڪري.

زه راپورته شومه ومي ويل چي دا درواغ وايي ما داسي ڇه ندي ڪري هغي ته مي وويل چي ته ولي داسي وايي ما خو ستا ڙوند وڙ غوري؟

طاهر بيا راحمله ڪرل او زما په وهلو يي شروع وڪرل ما حسيني ته ڪتل هغي راباندي خندل او پتي پتي يي چڪ چڪي کولي ما طاهر ته وويل چي هغي ته وگوره هغي زه او ته په جنگ اخته ڪرو درواغ يي درته وويل مگر طاهر چيري زما خبره اوريدل زه يي وهلم.

نور نو ماته هم درد او غوسه راغلل نو طاهر مي ٽيله ڪري هغه په شا ولاري پڻي يي وڻويدل او د غره د سر ڇخه لاندي ولويدي لويه چيغه يي وڪرل مگر اواز يي ليري ڪيدي ليري ڪيدي ترڇو چي اواز يي ورڪ شو او يو لوي درب وشو لاندي مي ورته وڪتل طاهر په وينو کي لت پت پروت وو او هيڻ حرکت يي نه ڪاوه.

شاته مي حسيني ته وڪتل هغه د غره ڇخه لاندي تللي وه او موٽر يي روان ڪري مخ په بنار باندي ولازل.

ما غوڻنٽل چي په طاهر پسي لاندي ورشم تر نيمي غره ورغلم خو له ڊيري ويري او وارخطايي ڇخه مي پڻه وڻويدل زه هم ورپسي لاندي ولويدم.

کله مي چي سترگي خلاصي کړي لوړه هوايي پکه راته څرخيدل سپي سپين ديوالونه وه شااو خوا مي وکتل سيروم راته روان وه يوه کړکي خلاصه وه د لمر روښنايي او وړانگي ورڅخه راتللي.

هڅه مي وکړل چي ولاړ شم خو ټول بدن مي درد کاوه او هڅه مي ناکامه شوه. لږ شيبه پروت وم بيا مي تيره پيښه په فکر کي را وگرځول چي مخکي څه شوي وو ساعت ته مي وکتل لس بجي وي.

نو په يو زحمت مي ځان پورته کړي سيروم مي له لاس څخه وايستي کړکي ته مي ځان پردي کړي له کړکي څخه مي د روغتون دروازه وليدل چي هلته يوکس څوکيدار هم وو نو فکر مي وکړي چي څنکه به ددي کس څخه پټ ولاړ شم.

ناڅاپه د روغتون په دهليز کي اوازونه شول غور مي ورته ونيوي خو دهغوی اوازونه راباندي هيڅ نه بيليدل بلکي هغه يواځي يو ږور وو نو مي د کړکي په طرف منډه واخيستل په دي فکر سره چي ما خو دوه قتلونه کړي دي يو رضا اوبل مي خپل ورور طاهر وو چي په غلطي سره مي نه پوهيرم چي ووژي او که ژوندي پاتي دي.

نو د کړکي څخه په ډير زحمت او مشقت لاندي لارم او د دروازي په لوري روان شومه هلته ور ورسيدم څوکي دار هم هيڅ پوښتنه ونکړل زه هم ډير ژر دروغتون څخه دباندې ووتم لارم خپل کور ته هلته مي زينب خور يواځي ناسته وه پلار مي وتلي وو زه په ډير بد حالت کي ومه زينب راته وويل چي ته ولي ټپي يي څه شوي دي؟

ما ورته په ډاډه زړه وويل چي هغه مي چي د رضا موټر ببولي وو نو موټر مو ترافیکي پيښه وکړل نو زه لږ څه زخمي شوي ومه هغي هم راباندي باور وکړي لارم خپلي کوټي ته هلته د طاهر بستر تر اوسه پوري پروت وو باور وکړي چي بيخي ډير مي ورته وژړل او ډير مي وياديدي.

نه پوهيدم کي هغه مړ وو او که ژوندي؟

بيا مي حسينه را ياد شوه په غوسه مي تليفون د جيب څخه راوايستي خو د تليفون
سکرين مي ټول مات شوي وو لارم او د زينب څخه مي تليفون واخيستي او
حسيني ته مي زنگ ووايه تر لږ ځنډ وروسته يي ځواب راکړي په غوسه مي
وويل تا ولي درواغ وويل ها؟

هغه پوشوه چي زبير يم ويل چي اوس زه بل ځاي يم او ستا سره په دې اړه خبري
نشمه کولای.

زه دې څه حالت ته ورسولم مگر ته وايي چي دخبرو لپاره وخت نلرم.

هغي ويل ولي څه حال ته مي ورسولي؟

ما هم ورته د زړه د زوره ټوله کيسه وکړه چي ستا د درواغو له امله څه وسوه او
طاهر څنگه شو؟

هغي ويل چي سمه ده اوس زه بل ځاي يمه سبا راشه چي په روغتون کي سره
خبري وکړو تليفون يي قطع کړي څو ځلي مي ورته نور زنگونه ووهل مگر
ځواب يي رانکړي.

زينب د غرمي ډوډي راوړل ويل چي بابا لږ مخکي وخوړل او لاري زه اوته به
يي يوځاي وخورو.

ما هيڅ ونه ويل.

هغي ويل چي ته نن روغتون ته نه ځي؟

نه نځمه ځکه چي زه لږ ژوبل شوي يم.

ډوډي مي وخوړل او خپل کوټه کي ناست ومه ډول ډول فکرونه مي وهل چي بايد
څه وکړم؟

چي ډيري بدي پايلي به مي ليدلي په خپلو فکرونو نو يوه پريکړه مي وکړل چي
چي نور به دابنار خوشي وکم او د حسيني سره به تبتتم نو مي د سبا انتظار کوي
چي کله به سبا شي او زه به د حسينی سره خبري وکړم او دواړه به لار شو.

ماښام مي خپل ټول سامان ټول کړل او په يوه بيک کي مي کينودل ماښام مي يو نوي سيم کارډ ځانته اخيستي وو نو هغه زور سيم مي ليري کړي او نوي سيم مي تلفون کي واچوي بيا مي فکر شو چي زينب به څه کوي او پلار به مي څنگه شي؟

په همدې فکرونو کي ومه چي د سهار اذانونو له فکرونو څخه وويستم ولاړ شوم اودس مي وکړي او لمونځ مي ادا کړي خپل بيک مي په څنگ کي ونيوي او پټ دخپلي کوټي څخه ووتم د سراي تر نيمي لارم خو بيا مي زينب ياده شوه بيرته ورستون شوم دهغي کوټي ته ورغلم په خواږه خوب ويده وه ورنږدي شومه او په تندي باندي مي بنکل کړه هغه ليک مي سر ته ورته کينودي کوم چي پرون ماښام مي پکي ټوله کيسه ليکلي وه ترڅو چي زينب او پلار مي هم دتولي کيسي څخه خبر شي نو په زړه مي لويه تيره کينودل او د کور څخه بهر شوم لاره او يوه هوټل کي مي دسهار ناري وکړي حسيني ته مي زنگ ووايه ځواب يي راکړي ويل څوک يي؟

ځان مي ور وپيژانده خو هغي تلفون قطع کړي خو ځلي مي هڅه وکړل چي ورسره په تماس کي شمه مکر شميره يي بلکل بنده شوه نو مي هوډ وکړي او د روغتون په لوري ورغلم هلته مي دحسيني دکوټي د وازه وټکول او ورننوتم خو هلته هيڅوک نه وو موجود بيا لارم کانټين کي مي وکتل خو هلته هم نه وه زه لارم او د هغي په انتظار په يوه کرسې کي کښيناستم يو ملگري مي چي عبدالله نومېدي مخ ته ودرېدي ويل زبیره څه شوي دي ولي په داسي حال کي يي؟

ما چي مخکي سر ځورند کړي وو اوس مي راپورته کړي ورته مي کړه اوس مي پوښتنه مه کوه دا راته ووايه چي حسينه چيري ده؟

هغه په انديښنه شو وه يي ويل چي هغه پرون همدلته وه خو ماښام چي کله کور ته تلل نو رييس ته يي وويل چي نور دنده خوشي کوي او لندن ته ځي ستا لپاره يي دا ليک ماته راکړي ويل يي چي دي زما پوښتنه وکړي نو دا ليک ورکړه، له

جیب څخه یې په سپینه ورقه لیکل شوي یو لیک راکړي ما هم په بیره ورڅخه
حمله کړي او په لوستلو می یې شروع وکړل لیکل شوي وو.

(زبیره!)

که څه هم ما ستاسره واقعي مینه درلوده او څو واري می دا فکر کړي وو چې
ستا سره به واده هم وکړم مگر ژر به می ځان کنټرول کړي او دا فکر به می
بیخي له دماغ څخه حذف کړي ځکه تاسو دوه ورونه هغه څوک یاست کي زما
ټوله کورني مو ووژل زما ژوند مو بیخي بي خونده او بي کسه کړي.

هوو زه د عمر لور یمه د هغه عمر لور کوم چې تاسو وویشتي او تور مو یې زما
په ورور خالد باندي ولگوي د هغی ورځي څخه می کوبني کوي چې څنگه به
خپل غچ له تاسو څخه واخلم مگر اوس یې وخت راغلي په تا باندي می ستا ورور
پخپل لاس ووژي اوس نو ته نشي خلاصیدی ځکه کوم چاچي تاسو ته لیک
درکړي هغه به اوس پولیسو ته حال ورکړي وي او په پنځو دقیقو کي به ته ونيول
شي دا ستا او ستا د کورني سزا ده ځکه تاسو زما کورني د غم په تگر کبنيول
زما ورور خالد په دوه دیرش کاله بند محکوم شو پلار می ووژل شو او زه
یواځی پاتي شومه اوس نو ستاسو وار دي خدای دي وکړي چې ددي غم زغملو
توان ولري.

(ستا مینه حسینه)

تر لیک لوستلو وروسته می بیخي عصاب خراب شوه ځکه چې خالد خو خپله
خپل پلار وژلي وو مگر خپلي خور حسيني ته یې درواغ ویلي وو او مور یې
تورن کړي وو له سترگو می اوبسکي رواني شوي او بدن می بي سیکه شو خپل
تیر وخت می را یاد شو چې حسيني به زما سره وعدي کولي او لیدل به یې
راسره، خو اوس هغه هرڅه درواغ وه هغی کوبنبن کوي چې مور دوه ورونه په
خپل منځ کي په شخړه شو او دا په دي پلان کي بریالي هم شوه.

ما همدا خبري د ځان سره کولي چې پولیس می مخي ته ودریدل او ویل چې
زموږ سره راځه.

ما انڪار وڪري خو عسڪرو په زما په وهلو او ڪش ڪولو شروع وڪړل ٿولو راته ڪړل عسڪرو زه په روغتون ڪي په ڪش ڪولو سره خپل موٽر ته پورته ڪړم لاسونه يي را وٽڙل او په سر يي توره ڪڅوره را وا غوستل زه هم نور ارام ڪنڀيناستم ڪه هڻڻ مي نشو ڪولاي.

تر لڙ مزل وروسته حوزي ته ورسيدو زه يي نظارت نوني ته پورم هلته يو ڪس په شخصي جامو ڪي ناست وو له څهري ڊير غوسه ناک او بي رحمه معلوميدي ويل ڇي رايي ولي بويي تلم او په يوه ڪرسي يي ڪنڀينولم لاسونه شاته راوٽڙل هغه قومندان ويل ووايه او هر جرم دي ومنه ڪه ڇي مور سنا خبري ثبت ڪوو.

ما هڻڻ ونه ويل هغه ڪس يوه عسڪر ته اشاره وڪړل هغه راغلي يو توڪر يي راته په مخ واچوي او گرمي اوبه يي راباندي واچولي باور وڪري ڪي ساه مي بيخي تڦه ودريدل او تنفس مي نشو ڪولاي بيبي توڪر ليري ڪري زه توخ واخيستم هغه قومندان بيا خپله خبره تڪرار ڪړل ماويل ڇي څه ووايمه وروره؟

هغه ويل ڇي دا ووايه ڪي په حسيني باندي دي جنسي تيري وڪري او خپل ورور ظاهر دي ووڙي.

زما سترگي رڍي رڍي راوختي د ڄان سره مي وويل ڇي داخو هم د حسيني شناخته دي په ٽوله ڪيسه خبر دي اوس دي نو د ڄان خير غواړه.

ماهم ورته خپله ڪيسه شروع ڪره ڇي درواغ ڇي بيخي زيات ورته وويل ڇي ڄان خلاص ڪرم ڪه ددي ڪس څه خلاصيدل ممڪن نه وو هغه هم ٽوله ڪيسه په خپل يوه آله ڪي ثبت ڪړل رته يي ڪړل ڇي سنا ڪيسه مي واوريدل خو ڪه چيري دي يوه خبره هم درواغ وه نو بيا دي دڄان حالت ته گوره.

هغه لاڙي او زه په دي فکرونو ڪي ڊوب شومه ڇي دابه اوس څنگه ڪيري ما څه ڪول او هغه څه وشول.

له ڊيرو سوالونو ڄوابونه مي په ڪار وو مگر ماته ڇا نشوه ڪولاي ڇي زما د پوښتنو ڄوابونه راڪري پوي خوا خپل نفس او وجدان ته ملامت ومه ڪه مامي

خپل ورور وژلي وو، له بلي خوا مي په دې انديښنه وه چې حسينه مي له لاسه ورکړه او هغه هم په ناسم پوهايي سره زياته ژړا راتلل مگر ستوني مي بيخي وچ شوي وو د ژړا کولو توان مي نه درلود لږ وخت وروسته يو عسکر راغلي او زه يي په څوکي کي کيناوالم ږودې يي راته کيښودل حيران شومه ځکه چې زه خو همدا اوس خو غرمه وه روغتون ته تللي ومه دا نو د څه وخت ږودې وه ساعت مي وکتې هغه د شپې نهه بجې شوي وې.

په فکرونو کي په دې نه يمه پو شوي چې دا وخت څنکه تير شو.

لاسونه يي راته خلاص کړل او عسکر هم همدلته ولاړ وو ومي ويل وروره ما څه گناه کړي ده چې دلته مو راوستلم؟

هغه وويل چې دا پوښتنې ته بايد له ما څخه ونکړي هرڅه تاته خپله معلوم دي اوس دې ږودې وخوره پنځه دقيقې وخت لري کنه نو بيا يي درڅخه وړم.

زه هم لکه وړی ليوه له غرمې مي څه نه وه خورلي همداچې ږودې مي وليده نو په خورولو مي يي پيل وکړي له ځان سره مي وويل دادي اوس مي نو د محبس لوبيا هم وخوره ولاچي زيات خوند کوي.

تر ږودې خورولو وروسته يي غوښتل چې ما بلي کوټي ته يوسي له لاس څخه يي ونيولم تر کوټي چې وتو نو د عسکر وسله مي حمله کړه او په عسکر مي ونيول ومي ويل رانږدی نشي قسم خورم چې وژنم دې

ټول عسکر را ټول شول ماته يي ويل پام کوه چې دا غلطی ونه کړي کنه نو ټول عمر په بند کي تيروي ومي ويل چف شي تاسو زه ولي بي گناه دلته را وستلي يم؟

يو قومندان رامخي شو ويل يي چې وسله کښته کړه گوره په ارامه سره به خبري وکړو ومي ويل مه رامخي کيږه او ناڅاپه مي پري ږز وکړي د قومندان په پښه کې مرمي ولگيده او ولويدې نورو عسکرو په ما را منډي کړي ما هم هسي ږزي پيل کړي او له ويري مي ږزي کولي چې ناڅاپه له شاه څخه يو چا په سر ووهم

او زه هم ولويدم زما لاسونه يي بيا راته وتړل او زما په وهلو يي پيل وكړي ټولو سوکان او لغتي راكولي تر څو چي بيهوشه شومه.

كله چي راپورته شومه په څوكي كي تړلي ومه او ټول بدن مي درد كوي زما په مخ يي اوبه وشيندلي په هوش شومه ويل يي ونيسه په خپلو ټولو جرمونو دي اعتراف وكړه كنه نو تر مرگ به دي بدتره كړو ومي ويل د څشي جرم ما هيڅ جرم ندي كړي هغوي بيا زما په وهلو شروع وكړه ويل چي قومندان دي ولي وويشتي ما ويل چي هغه مي په غلطی سره وويشتي ما نه غوښتل چي داسي وشي پدی وخت كي يو بل كس راغلي هغه چي په شخصي جامو كي وو ويل چي وهل بس كړي.

بل سهار يي بيا هغه بلي كوتي ته يوړم او هغه كس راته راغلي راته كتل يي خدای شته چي دي كتلو يي ډير تر تاثير لاندې راوستلم ومي ويل څه دي زه مو ولي بيا دلته راوستلم؟

هغه راته وخنډل وه يي ويل ځكه چي نور دي د لاري اخيري پايلي ته ورسيدي. مطلب دي څه دي؟

راځه چي محكمي ته ځو.

زه يي محكمي ته يوړم هيڅ وكيل مي نه درلودی خو قومندان ډير بڼه قضيه مخ ته وړل زما ځخه يي ځيني د تيري ورځي پوښتني وكړلی ما هم بيا هغسي ځوابونه وركړل د هغه قومندان يو وكيل وو چي قضيه يي ځيرل هغه بيا وويل چي اوس هم وخت لري رښتيا ووايه كنه نو د بند او زندان وخت به دي تر ټاكلي وخت لا وځنډيري.

ما وويل چي زه هيڅ درواغ نه وايمه كوم اظهارات چي مي وركړي دي هغه مي اخيري خبري دي.

هغه وويل چي سمه ده اوس نو يو عيني شاهد رابولو چي دا خبره واضحه كړي.

د يوه کس نوم يې ياد کړی او يو خيرن پيرن سړي راغلي په پنجره کي ودريدي لاسونه يې لور په پنجره تکیه کړل ماته يې په خير خير وکتل بيا يې قاضي ته وويل چي هوو همدغه سړي وو چي ما وليدي.

وکیل وويل چيري دي وليدي دي او ورور يې په کوم حالت کي وه؟

هغه وويل چي ما کله چي رمه روانه کړي وه د غره په سر مي يوه سپاهي وليدل کله چي لږ څه ورنژدې شومه نو دا سپاهي دوه شوي زه نور هم نژدې ورغلم ومي ليدل چي دوه انسانان دي چي په خپلو منځو کي يې شخړه دي يو او بل سره تيله کوي تر څو چي يو کس يې د غره څخه لاندي وغورځيده ما رمه پريښودل هڅه مي کوله چي هغه کس ته ورسم خو کله چي زه د غره لمني ته ورسيدم گورم چي بل هم ورپسي ولويدی خو دا کس له نژدې فاصلي څخه لويدي و نو پدي مي يقين شو چي بنايي چي داکس نه وي مړ شوي نو ځکه دا نژدې ته ورغلم کله چي ورغلم نو هغه دا کس وو، ماته يې اشاره وکړل ما هم سترگي لاندي نيولي وي ځکه ما هيڅ اميد نه درلودی چي داسي کس دي پيداسي چي مور يې ليدلي يو، شپونکي زياته کړل، ما دي کس ته اوبه ورکړي تر چو لږ په خود راشي مگر دي بيهوشه شوي وو بيا هغه بل کس ته ورغلم خو هغه ټوله ټوک ټوک او مړ شوي وو ځکه هغه د غره له سر نه غورځيدلي وو ما هم سمدستي سړک ته ځان ورساوه او يوه موټر چلونکي ته مي حال ووايه هغه هم سم دلاسه پوليس ته زنگ وواهه او هغه راغلل دواړه يې له دي ځاي څخه يوړل.

وکیل وويل قاضي صاحب همدومره وو.

قاضي ماته وويل چي ايا ته د ويلو لپاره کوم څه لري؟

زه حق پق حيران پاتي شومه چي داڅه وشول اوس خو کار خراب شو نو راسه يو بل چل وکړه، قاضي ته مي وويل چي دا کس شپونکي درواغ وايي دا قومندان ورته پيسي ورکړي دي.

قاضي: که چيري ته دا تور ثابت نکړي نو يوه سزا به دي اضافه شي.

قاضي ته مي په هيله مندي وکتل بيخي بي وسه شوي ومه سترگو مي دا شاهيدي ورکوله چي زه يو قاتل يم قاتل.

قاضي ته مي وويل قاضي صاحبه هيله کومه ماته بخښه وکړي دا هرڅه په تيروتنې سره وسوه ما د قصده هيڅ ندي کړي قسم خورم ډيري زاري مي ورته وکړي خو هغه وکیل وويل چي زبير يوه بله قضيه هم لري هغه دا چي ده يو د عسکرو ډلگي مشر قوماندان هم په پښه باندي ويشتلي دي بايد قانوني سزا او قانون ورباندي تطبيق شي.

تر ډيرو سوالونو ځوابونو وروسته زه ناکام شومه قاضي څټک وواهه اوفيصلي ته يي ټول متوجي شوه قاضي وويل: داچي دي د خپل ورور قاتل ثابت شو او عيني شاهد هم خپل اظهارات ورکړل نو ددي په سبب د خپل ورور د قتل په پايله کي زبير په پنځلس کاله بند محکوم کيږي او داچي ده د پوليسو يو قومندان باندي ډزي کړي دي او هغه يي ټپي کړي دي نو د هغه لپاره لس کاله بند نور اضافه کيږي او يو تور چي يي بيخي بي بنسټه ثابت شو د هغه له کبله پيځه کاله نور بند اضافه شو چي په پايله کي يي زبير په ديرش کاله بند تيروي او د ښه اخلاقو او چلند په پايله کي کيداي شي چي د بند موده يي کمه شي محکمه پاي ته ورسیده او قضيه بنده شوه.

زه لکه هغه بيوسه مورک چي شاه خوا مي ټولي پيشو گاني وي او زما د مرک انتظار يي کاوه زما هيڅ زړه ته نه لويدل مگر دا حقيقت وو چي زه به ديرش کاله بند تيرومه او د زندان په تورو کوټو کي به ناست او له يوه نامعلومه برخليک او ستونزمن ژوند لاري مي په اوږو کي وليدي بيخي له پښو وغورځيدم اعصابو مي ټکان وخوړ نه پوهيدم چي څه وکم تير وخت مي په فکر کي راوستي زما او ظاهر څومره ښکلي او په زړه پوري ژوند وو بيا حسينه مي فکر کي راوستل د هغي سترگو ته په کتلو به مي هر ډول ستونزي شاته غورځولي او د حل لاره به يي خپله راته پيدا کيدل مگر اوس بيخي يواځي شوي ومه هيڅوک مي د ډاډگيرني لپاره نه درلوده بيا مي د حسيني هغه ليک را په زړه شو چي دا ټوله د هغي پلان او دهغي غچ اخيستل وو خو د هغي دا ليک مي هم زړه ته نه لويدي او په هغه

مي باور نه کاوه حُکه چي هغي له ما سره زیاته‌مینه درلوده مگر بیا به مي فکر د
ظاهر و خبرو ته شو اففف زه نه پوهیدم چي په چا باور وکړم او په چا نه.

عسکر راغلل زما لاسونه يي اولچک کړل له ځنگو يي ونيولم او د موټر په خوا
يي روان کړم زه هم چوف او غلي ورسره روان ومه د خبرو لپاره مي هيڅ نه
درلوده په موټر کي يي کښينولم او د زندان په تورو تيارو کي يي وغورځولم ډول
ډول سزاگانې او شکنجې به يي راکولي او ډير سخت کارونه به يي را باندي کول
چي د انسان تر وس او توان به پورته وه مگر مور به کول زما په شان نور کسان هم
ول چي په ناسم پوهاوي به يي دلته په کلنو کلنو ژوند تيراوه او د نوري نري څخه
به بي خبره وو هلته مي د وخت په تيريدو سره يوبل کس چي خالد نوميدې پيدا
کړي خالد خو بيا د عمر کاکا زوي او د حسيني ورور وو چاچي خپل پلار
وويشتي او حسيني ته يي درواغ ويلې وو.

زه ورسره مخامخ شومه له گريوان نه مي ونيوي ځانته مي کش کړي ومي ويل
ولي بيغي ته سريه ستا له لاسه خو زما ټول ژوند خراب شو هغه په ارامه وويل
زبیره صبر وکه صبر وکه دا زندان دي که چيري عسکرو او موظفو کسانو وليدو
نو د بند وخت مو نه کميري راشه دلته راته ټوله کيسه وکه چي ته دلته څه کوي؟

ماهم فکر وکړي چي دي هم په حقه دي له لاسه مي ونيوي او يوه خواته مي
يوړوي او ټوله کيسه مي روته له سر نه وکړل کي څه او څنگه پيښ شول.

بيا مي ورڅخه پوښتنه وکړل چي تا حسيني ته څنگه ويلې وو؟

هغه وويل چي هغه وخت زه ډير غوسه ومه حُکه چي زه يي په دوه ديرش کاه بند
کي اچولي ومه او ما فکر کاوه چي دا ټوله ستاسو غلطي وه او ټوله پره مي په
تاسي اچولي وه نو حُکه مي حسيني ته وويل چي بابا جان تا او ظاهر وويشتي
مگر په ما باندي تاوان شو هغي هم قسم وکړي او وه يي ويل چي ترڅو مي دوي
هم تر مور بد تره کړي نه وي په ارامه نه کښېنم او بيا لارل.

زموږ تر مينځ ډيري خبري وشوي خو د وخت په تيريدو سره ملگري شو او هڅه
مو کوله چي دا ددي ځاي څخه ژر تر ژره ووځو .

ما به هم په فارغه وخت کي د خپل ژوند پيښي او خاطري ليکلي او دا کتاب به مي په دي سبب ليکي تر څو چي حسيني ته ټوله کيسه وکمه او هغه په رښتيا باندي پوهه شي.

يوه ورځ د زينب له طرفه ليک راغلي چي ليکلي وو زبیره ! کاش کي ته پت نه وي وتلي ماته به دي هرڅه ويلي وو مکر تا زه يواځي پريښولم هري ستونزي سره.

خير خو هرڅه چي وو هغه وشول نن زما واده دي باور وکه چي ته او طاهر ورور مي ډير ياديري ماته خپل سينکار او راتلونکي ژوند بي له تاسي څخه هيڅ خوند نه راکوي.

هلته زندان ته درغلي ومه مکر ساتونکو اجازه رانکړل چي درسره ووينم خو زه ستاسو ورونو څخه داچي گيله منه يمه تر هغه ډيره منندويه يمه ځکه تاسو زما سره همکاري وکړل زما ژوند مو جوړ کړي او تاسو زما هرڅه وي.

زه به هڅه وکړم چي زندان ته درشم خو ساتونکو ويل کي له دري کاله بند وروسته کولای شي چي دزبیر سره وويني نير خو زه خامخا درځم زما گرانه وروره.

ستا کشره خور زينب...

دومره مي ورته وژړل چي سترکو مي اوبنکي خلاصي کړي ځکه مابايد هغه يواځي نه وي پريښودي بس نو قسمت مو نه وو او په دي بلا واوښتو.

شپي او رځي تيريدي يوکال وروسته يي بل ليک راغلي چي ليکل شوي وي. د يوسف اخبني له طرفه و زبیر ته.

زبیره پوهيرم چي تادي له خپلي خور زينب سره بي انتها مينه درلوده خو به تا ماته ډيره گرانه وه هيڅ غم او پریشاني ته مي نه ورکول لاس مي يي يخو او گرمو اوبو ته نه پريښودي مگر دخداي فيصلې دي چي څوک بايد ورباندي راضي شي دوه اوني مخکي دي خور د ولادت په وخت کي خپل روح له لاسه

ورگره او ماشوم يي هم مږ وزيريدي تا او دزينب نوري کورني ته د زړه صبر غواړم، وروره زه يي د زغملو توان نلرم مگر څه وکړم د الله په صفا او قدر راضي يو.

والسلام.

ددي ليک په لوستلو سم ليوني شومه دماغ مي سخته وخوره د زينب خبري او دهغي ځواني ددي نه وه چي مږه دي شي بياخو ما هيڅ ونه ليدل او هغه مږه شول نو د ډيري غوسي مي په خالد باندي وهل پيل کړل چي داټوله ته ملامت يي ستا له لاسه زه اوس دلته بند پاتي يم خو هغه هم زما سره د غم شريکي هڅه کول ما هرڅه دلاسه ورکړل لومړي ورور بيا خور پلار خو مي هسي نه هم چا نه حسابوي.

هيڅ مي له وسه پوره نه وه د زندان تورو ديوالونو ته به مي کتل د زينب او حسيني انځورونه به مي په په تصور کي راوستل او بي له کوم سببه به مي ځيني خندل او ځيني وخت ژړل.

خالد به تل ويل چي زه کله له دي ځايه څخه ووتم نو خامخا به ستا ضمانت په يو بل کس باندي وکمه او يا بدې په يوه بله طريقه راباسم.

نور نو په دي تورتم کي زموږ ژوند روان وو

هينداري اته ويشت کاله وروسته

ته ولاړومه او خپله سپينه ريره مي کوچني کول او په ترتيب مي برابرول چي خالد مي شاته ودريدي وه يي ويل زبیره ژر سه وروره ته څه کوي؟

ومي ويل سمه ده صبر وکه داسي نو نسمة تللي هلته به ټول خلک ماته انتظار کوي.

خالد: خلگ به نو څوک وي تاته به څوک انتظار کوي؟

ومي ويل زما د تير وخت يادونه زما ځواني او هغه روغتون چي زه او حسينه به هلته ناست وو او خوري شيبې به مو تيرولي.

لوي اسويل مي وکړي اففف بيا مي خپل بيگ واخيستي او خپل کالي چي دوه جوړي وي پکي واچول خپل کتاب چي پوره کړي مي وو خو لږ هم پاتي وو هغه مي هم واخيستي او په بيگ کي مي کينودي له ټولو ملگرو او ناستو کسانو سره مي د خداي په امانې وکړل خالد مي ډير ټينگ په غير کي ونيوي دواړه يو له بل سره وژړل دهغه څخه مي هم رخصت واخيستي بيگ مي واخيستي او دسکرو سره يوځاي روان شومه ټولي فورمي يي تسليم کړي او زه له زندان څخه ازاد شومه.

پوره اته ويشت کاله تير شوي وو بنار بيخي بل ډول بنکاريدې لوي لوي تعميرونه ولاړ وو نوي ماډل موټران گرځيدل دوه هلکان چي اته کلن معلوميدل يو له بل سره يي لاسونه نيولي وو پتلون او نيکتايي ټرلي وو روان ول او په شايي د مکتب بستې وي زما خپل تير وخت زما په زړه شو چي زه او طاهر به يوځاي مکتب ته تلو ډير مي طاهر وياديدي له سترگو مي اوبنکي وبهيدي زه په ملا کروف او په ريرديدلي سر روان شومه يوه دوکان ته لارم هغه پيسي مي له جيب څخه را وويستي چي د حکومت له طرفه راکړل شوي وي لس زره وي ما ويل چي يو تلفون راکړي هغه ټوله اوسني ټچ يا سمارټ موبایلونه مخي ته راته کينودل ويل يي کوم يو دي خوښ دي؟

وروره زه خو په دي نه پوهيرم يوه ته مي لاس کړي شا او مخ مي يي وکتې خو ناڅاپه مي له لاس څخه ولويدي او په ځمکه يي ټوفونه وو هل مات شو ژر مي را پورته کړي خو هغه له کاره لويدي و دوکان دار راته ردي بدي پيل کړي ويل بودا سريه لاسونه دي کار نکوي ستا او د موبایل يي سره څه يوه پښه دي دقبر په غاړه ده او يوه دي د کيلي په پوتکي باندي هله ژر کوه ددي تاوان راکړه!

ومي ويل زويه لږ مي د سپيني ږيري قدر وکړه بسکنځل مه کوه وايه تاوان دي
خودي؟

هغه ويل اته زره!!!

سترگي مي رډي رډي راوختي، داڅه وايي موبایل وگوره او اته زره وگوره هغه
ويل ژر سه ددي همدومره قيمت دي چي لياقت يي نلري نو ولي يي ماتوي؟
بيلونه يي راته بنکاره کړل رښتيا هم په اوزره او پنځه سوه يي راوري وو او په
اته زره يي خرڅوي.

ومي ويل زويه زياتي پيسي نسمة در کولي نيمي تاوان به يي ستا وي نيمي زما،
خو هغه کس هيڅ دا خبره ونه منل نو مجبوره شومه او اخير مي ورته اوه زره
ورکړي او بيله هغه مات تليفون مي بل څه نه رانيول هغه هم په اوه زره.

لاړم او په يوڅه پيسو مي نوي جامي واخيستي او يوه هوټل ته لاړم او په پنځه
شپږ ورځي کي ټولي پيسي مصرف شوي هيڅ چا کار هم نه راکاوه پخواني
روغتون ته لاړم د هغه روغتون په ځاي باندي اوس يو پنځه ستوري بنکلي هوټل
جوړ شوي وو هرڅه بدل شوي وو نه مي ويل چي زه دي په هغه بنار کي يمه نه
مي کوم خپلوان درلودل او نه مي کوم ملگري خالد هم بايد يو کال نور په زندان
کي تير کړي وي بيا مي رايايد شول چي کله زه راوتلم نو خالد راته د يوه کس
نمبر راکړي وو چي ددي کس سره معلومات وکړم او خالد د بند څخه خلاص
کړمه هغه نمبر ته مي زنگونه ووهل مگر هغه بند وو او هيڅ ځواب يي نه
راکاوه.

کله مي چي پيسي خلاصي شوي نو به مي په جومات کي شپه تيرول ډوډي به مي
ځيني وخت پيدا کړل او ځيني وخت به همداسي وږی ويده کيدم ترڅو چي يوه شپه
په يوه کلي باندي ورغلم او د يوه کور دروازه مي وټکول د شپي غوښتنه مي
وکړل کور يي ودان چي هرڅه يي راکړل لو ډير بڼه خلک وو.

حسيني جاني سمه ده چي ژوند مو ټوله په ستونزو کي تير شو مگر زه بي گناه ومه او هم طاهر بي گناه وو دا کتاب چي هر وخت ستاسو لاسونو ته ورسيدې او په ټوله کيسه پوهه شوي قسم دي چي ډير به پښيماڼه شي ځکه تا دداسي کس ژوند ور خراب کړي چي په تايي سر قربانواوه.

تا زه د هغه خوبونو څخه را ویش کړمه چي نه مي غوښتل چي راويښ شمه زه دي په هغه کنده کي وغورځولم چي څوک دښمن هم داسي نه کوي زما ژوند زما ځواني ټول په زندان کي د ډبرو په ماتولو او درندو کارونو باندي تير شو.

کله به چي هلته هم ما سپورمي وليدل نو به مي ښه ډير ورته کتل ځکه سپورمي مي ستا د ميني يادگار او نښانې نيولي وه.

هرکله به چي باران شو زما او ستا تير وخت به مي را په زړه شو او دا بيت به مي په خوله باندي جاري شو (د يو تللي کس څهره يي را په زړه کړه

باران بيا داسي وريري لکه زهر)

حسيني جاني قسم خورم چي اوس هم همدومره مينه درسره لرم لکه په لومړي ورځ چي مي ليدلي وي زه اوس هم ستا په وړاندي هغسي احساس لرم لکه څنگه چي مي تاته ويلي وو باور وکه ستا هغه ليک مي تر اوسه پوري ساتلي دي چي تا راته په روغتون کي ايښي وو.

خبري مي ډيري زياتي په زړه کي دي مگر اوس قلم په خلاصيدو دي او د بل قلم د رانيولو توان نلرم.

زه خبر شوي يم چي ته لندن ته تللي يي مگر اوس ما دغه ځوان علي چي تاته يي کتاب در رسولي دي در ليرلي دي که لږ هم زما سره مينه لري او ما بي گناه گڼي نو هيله کومه راسه زما څنگ ته راسه غواړم د مرگ څخه مخکي دي يوځلي ووينم او د پخوا په تير دي په نرمو ويښتانو کي لاس تير کړم او هرکله چي راتللي زما د خوبسې هغه سپين جوړه کالي هم په تن کړه او تر ما پوري راسه هيله کومه.

بله داچي ستا ورور زما سره يوځاي په بند کي وو هغه اوس هم هلته دي تا خو
يوځي زه نه بلکي خپل ورور او کورني دي هم يوځي پريښودل که چيري زما په
کيسه دي باور نه کيري نو د خپل ورور خالد څخه يي واوره بيا به پوشي چي زه
بي گناه ومه.

زه ستا د راتلو په انتظار زبیر...

دکتاب وروستي پاڼه هم پاي ته ورسیده حسيني ته مي وکتل دسترگو څخه يي
دډواري په شان اوبښکي رواني وي ځانته مي فکر شو زما هم سترگو کي اوبښکي
ډنډ شوي وي ځکه زبیر خپل سپيناوي وکړي او ځان يي بي گناه ثابت کړي
حسینه خپل وجدان ته ډيره ملامته وه په فکرونو کي کښيناستل او د ساعت ټک
ټک ته مو غور نيولي وو يو دم مي پام شو چي ساعت ته مي وکتل د شپي دولس
بجي شوي وي سترگي مي رډي رډي راوختي ځکه ډير ناوخته وو نه مو ډوډي
خورلي وه او نه مو هم خوب کړي وو د کتاب او د زبیر دژوند په لوستلو بوخت
ومه او هرڅه رانه هير وو.

حسيني ته مي وويل تروري ناوخته دي اوس ويده شه زه سه هم نور لار شم
زموږ ليدل په همدي ځاي پاي ته ورسيدل.

هغي په ډکو سترگو راته وکتل ويل ته پوهيري زبیر رښتيا ويل زه پوهيدم چي
هغه به زما پلار نه وي وژلي مگر زما ورور خالد زه دوکه کړم رښتياهم زه
اوس دومره پښيمانه يم چي خپل ځانته هم نشمه کتلاي.

لور يي وکتل لوي اسويلي يي وکړي ناڅاپه ولاړه شوه او ويل چي زه سبا لخيره
افغانستان ته ځمه او د زبیر سره وينم.

ومي ويل چي لور دي چاته پريږدی هغه خو يوځي کيري؟

هغه زما لور نده!!!

څه نو دچا لور ده هغه خو تاته په مور باندي رغ کوي؟

هوو ماته په مور باندي وايي مگر زما لور نده حُکه زه چي کله لندن ته راغلم لږ وخت مي په روغتون کي کار وکړي هلته زما ملگري وه چي قابله وه نو هغي ويل چي دا ماشومه يي مور او پلار په روغتون کي پريښودل که چيري يي ته غواړي نو پالنه يي وکړه کله نو مور يي يتيم خوني ته ليرو ماهم ومنل او تر اوسه يي پالنه او روزنه کومه ما تر اوسه پوري واده ندي کړي کله مي چي دزبير سره مينه پيداشوه نو ما په رښتيا سره مينه کول حُکه هغه ډير نیک او زړور انسان وو دهغه وروسته مي داسي خوک ونه ليدې چي زه دي ورسره خوشحاله ژوند وکړم زه غواړم چي دهغه خنک ته ورشم هيله کوم ما افغانستان ته بوخه. زه په تردود کي شومه بيا مي فکر وکړي کي زه نو هم بيکاره شوي يمه او رخصت يمه نو دلته به څه وکم؟

دزبير تر کيسي اوريدو وروسته مي د هغه ليدې ته هم ډير زړه کيدې نو مي حسيني ته وويل چي سمه ده زه همدا اوس نوم ليکنه انلاين کومه او سبا لخيره به ويزه ترلاسه کړو هغه هم ډيره خوشحاله شوه او د خپل بيک سامان آلاتو په چمتو کولو بوخته شوه ماهم ثبت نام وکړي او سبا نهه بجي مو ويزه او پرواز وو. حسيني ويل چي نن بايد زموږ کور کي ويده شي حُکه چي ډير ناوخته دي. نه تروري خپل کور ته حُمه او حُيني شيان اوجامی مي رااخم بيا سبا سهار په تاپسي راخم دواړه به يوځاي لارشو.

هغي هم ومنل زه لارم خپل کورته خپل شيان مي ټول کړل او ويده شومه. سهار اته بجي شوي وي چي راپورته شومه ژر ژر مي بيک واخيستي دحسيني کور ته ورغلم خو هغه دبيک سره د کور په حويلي کي ناسته او ماته يي انتظار کوي ډير په هوسه معلوميدل خو څه يي ونه ويل لور يي هم ولاړه وه هغي دخپلي لور څخه رخصت واخيستي ماهم د خدای په امانې په توگه لاس ور وړاندي کړي خو هغي په غير کي ونيولم مور لارو تکسي ته وختو او هوايي ډگر ته يي ورسولو.

بلاخره مو پرواز وكړي د څو ساعتو په تيريدو سره د افغانستان هوايي ډگر ته راغلو د الوتكي څخه بنكته شو تكسي ته پورته شو او سيده د احسان دوي د كور په لوري لاړو حسيني شاه او خوا كتل بيا يي اوبنكي په سترگو كي ډم شوي ځكه ددي بنار سره يي تير يادونه تړلي وو څه وخت وروسته كلي ته ورسيدو احسان ته مي زنگ ووايه هغه هم په ډيره خوشحالي سره دوكر مخي ته را ووتي كور ته لاړو دكاكا او نورو د كور اوسيدونكو سره مي حسينه معرفي كړل.

هغي ويل چي زبیر چیري دي؟

ما ويل چي هغه په يوه هوټل كي دي رآه كي ځو كاكاه ته مي وويل چي مور يوخاي ځو او بیره ژر رآو هغه هم اجازه راكړل.

د احسان موټر مو روان مړي او هغه هوټل ته لاړو چيري چي مي زبیر پري ايښي وو هوټل ته ورغلو او د زبیر كوتي دروازه مي خلاصه كړل هلته هيڅوك نه وو نو د هوټل د كاركونكو څخه مي پوښتنه وكړل چي هغه كس چيري دي؟ هغوي وويل چي دوه ورځي مخكي بیدشيپي حالت ډیر خراب شو توخ يي كاوه نو مور روغتون ته انتقال كړي او اوس به هم هلته وي.

د روغتون ادرس مي ورڅخه واخيستي او په بیره د روغتون په طرف لاړو حسيني ځو اوس لا په ژرا شروع كړي وه .

هلته لاړو او د زبیر پلټني مو وكړي تر څو چي يوه ډاكټر وويل هغه اوس په هاغه ليري اطاق كي دي او په سرطان اخته دي فكر نه كومه چي ډیر وخت به ولري مور خپلي ټولي هڅي وكړي مگر دسرطان دناروغانو علاج كول ډیر ستونزمن وي.

ددي خبري په لوريدو حسيني د هغه اطاق په لوري منډه كړه مور هم ورپسي منډي كړي او ورغلو لومړي ما د كوتي دروازه خلاصه كړل هلته په سپين كت باندي تور او وچ ډنكر سړي زبیر پروت وو د اكسيجن ډبه يي ورته ايښی وه هغه سلگي وهلي يو لاس يي د كت لاندي ځورند وو.

حسيني ماته وڪنل ويل همدادي ما ويل هوو همدا زبير دي.

هغه ورغله او د زبير لاس يي ونيوي د ڪٽ په يوه څوڪه ورته ڪښيناښتل او برغ
يي ورباندي وکړي ويل زبير!!!

زبير سترگي خلاصي کړي سترگي يي لکه د وينو چي ډکي وي سري وي خوله
يي خوځول تر ډير موبني وروسته يي وويل حسيني ته راغلي زما گراني ته
راغلي؟

حسيني په سینه پوري ټينگ ونيوي ويل هوو زه راغلم د دواړو د ژړا اوازونه
پورته شول.

زبير ويل چي څنگه دي يواځي پريښودم ها زه خو بي گناه ومه هرڅه خو رضا
کړي وو؟

حسيني اواز په ژړا کي ورک شو او په خوله يي همدا جمله وه زبیره ماته بخښه
وکړه ماته بخښه وکړه.

زبير هغه لاس چي کينوله پکي وه په ډير زحمت راپورته کړي او دحسيني په
ورينتانو يي ننباسي په سپينه ريره کي يي اوبنکي رواني وي يوه خوره مسکا يي
وکړل ويل حسيني ته ولي ژاري ستانو ټوله ارمانونه پوره شوه خپل مقصد ته هم
بريالي ورسيدې بيا يي توخي شروع کړي ته پوهيري اوس هم همهاغسي بنايسته
يي ډاکټري.

دحسيني ژړا او خندا گډه وه دزبير لاس يي ټينگ نيولي وو.

زبير په توخي او خبري يي دواړه کولي وويل چي حسيني ماته بخښلي يي ځکه
تاهرڅه دخپلي کورني لپاره کړي دي ته هم بي گناه يي ځکه خالد ته غلطه پوهه
کړي يي زما اخيري ارمان خو دا وو چي تا ووينم او مړ شمه مننه چي ماته
راغلي زه دي خپلو هيلو ته ورسولم اوس نو ښه په خوشحالي سره مرگ قبولم.

حسيني ويل نه داسي نه کيري ته ما يواځي نه سي پريښودي اوس زه راغلي يم
په تا به هيڅ نه کيري.

زبير شوندي رپولى لکه کوم څه چي وايي ما هم ورته غور نږدى کړي چي
خبري يي واورم خو د هغه په ټيټ اواز کي مي يواځى دا کلمه اوريدل چي (لااله
الاالله محمد رسول الله)

بيا يي سترکي نيمي پټي او نيمي خلاصي پاتي شوي د مرگ په خواږه خوب ويده
شو او ددي ناظرسي او نيمکړى دنيا څخه يي مخه بنه وکړل.

پاي.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**